

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№9 (120)
ВЕРЕСЕНЬ
2014 РОКУ**

КУЛЬТУРА ВПЛИВОВОЇ МЕНШОСТІ

Михайло Мокієнко

Хоча Україна — і християнська держава, насправді християнство тут перебуває в меншості. Особливо справжнє християнство. Увесь світ більшою чи меншою мірою переживає дехристиянізацію. І, на жаль, номінальне християнство не грає на користь Царства Божого, а навпаки, дуже часто дискредитує справжні християнські цінності.

Чи може меншість вплинути на більшість? Моє особисте переконання — наша сила не в кількості, а в єдності. А ще — у глибині наших переконань.

У Старому Заповіті ми бачимо, що Бог діяв за методом обрання. І коли Він вибирав одних, Він не ігнорував інших, Він хотів через одного благословити всіх. Коли Бог обрав Авраама, Він хотів через нього благословити всі народи. Авраам не мав просто акумулювати благословення, яке приходило від Бога. Він мав стати ретранслятором цього Божого благословення, і ми відчуваємо це донині.

Обрання Ізраїлю не означало, що Бог задумав етнічно виділити цей народ і сказати, що його треба шанувати як особливий етнос. Він хотів зробити Ізраїль провідником благословення для всіх інших народів. Ізраїль був обраний як народ священиків і як світло для народів. І він мав принести іншим народам оті цінності Ягве, які були йому відкриті через багато-багато надприродних Божих дій.

На жаль, Ізраїль свою місію провалив. Замість того, щоб стати провідником цінностей Ягве для інших народів, він почав запозичувати цінності поганських народів.

Згадаймо: доба Соломона — апофеоз, найвища точка розвитку Ізраїлю. А який кінець монархічної доби Соломона? Ізраїльтяни починають поклонятися іншим богам. Соломон не втримав того, що Бог йому дав на вершині розквіту.

Натомість ізраїльські полони завжди були впливовими. Згадаймо вплив Йосипа в поганській культурі Єгипту. Або маленьку дівчинку, яка потрапила в полон до Наамана, — одне її речення виводить ізраїльсько-ассирійські стосунки на новий рівень. Нарешті ми пам'ятаємо про чотирьох підлітків, депортованих в Вавилон, які мали там надзвичайний вплив.

Виникає питання: чому більшість поступово впадає в стагнацію, а меншість спроможна впливати на більшість? Що визначає впливову меншість? І чому коли меншість стає більшістю в економіці, політиці, культурі, вона дуже часто втрачає оту внутрішню динаміку і пасіонарність і ні на що більше не впливає, поступово розкладаючись.

ст. 4

РЕЛІГІЙНІ ДІЯЧІ УКРАЇНИ ТА РОСІЇ ЗУСТРІЛИСЯ В ОСЛО

З 9 по 12 вересня 2014 р. на запрошення Норвезького Біблійного Товариства і за сприяння уряду Норвегії в Осло відбувся круглий стіл «Україна — Росія: зустріч лідерів (уповноважених представників) Церков і релігійних організацій Російської Федерації та України». Учасники зустрічі прийняли спільне комюніке.

Комюніке

Ми, глави та представники Церков і релігійних організацій України та Росії, християни, мусульмани, юдеї, висловлюючи особливу сердечну подяку Норвезькому Біблійному Товариству і всім організаціям, які підтримали цю роботу, зазначаємо наступне.

Ми глибоко сумуємо і молимося про всіх постраждалих в ході конфлікту в Донецькій і Луганській областях — як серед мирного населення, так і серед військових. Ми закликаємо всіх віруючих продовжувати молитву про мир в Україні і, у міру можливого, сприяти встановленню миру.

Маючи в деяких питаннях спільні, а в деяких — різні точки зору щодо причин, подій і наслідків нинішньої кризи, ми прагнемо до взаєморозуміння, адже наша мета — свідчити правду і служити досягненню миру.

Ми вітаємо і підтримуємо зусилля наших країн і міжнародного співтовариства, спрямовані на припинення кровопролиття, встановлення в Україні миру з урахуванням загально визнаних у міждержавних відносинах принципів.

Ми підтримуємо гуманітарну діяльність для полегшення страждань жителів Донбасу, вимушених переселенців і біженців. Важливо, щоб гуманітарна допомога надавалася відповідно до міжнародних норм.

Закликаємо кожного з учасників конфлікту за жодних обставин не допускати дій, що принижують людську гідність, не використовувати тортури, не допускати викрадення людей, у тому числі з метою викupu, а також протидіяти мародерству.

Як релігійні діячі, ми особливо звертаємо увагу на необхідність дотримання в зоні конфлікту права на свободу совісті. Насильницькі дії щодо духовенства та віруючих, храмів та молитовних будинків будь-якої з діючих в Донецькій і Луганській областях конфесій неприпустимі.

Ми позитивно оцінюємо проведену зустріч і бажаємо надалі розвивати всебічний діалог між представниками релігійних спільнот Росії та України, у тому числі для подолання негативних наслідків нинішньої ситуації в Україні і в відносинах між нашими країнами.

Ми розуміємо, що це комюніке не охоплює всіх обговорюваних питань і всіх проблем. Тому ми готові до продовження діалогу задля досягнення взаєморозуміння і зміцнення братерських відносин між нашими народами.

Дякуємо Всевишньому за благословення нашої зустрічі і покладаємося на Його волю! Амінь.

Осло, 11 вересня 2014 р.

ЦЕРКВА НА КВІТОВІЙ У ТЕРНОПОЛІ ВІДЗНАЧИЛА 90-РІЧЧЯ

«До цього місця допоміг нам Господь» (1 Сам. 7:12)

Дорога завдовжки в 90 років — багато це чи мало? Це запитання залишиться відкритим. У кожного з нас своя, довша чи коротша, дорога слідування за Господом, однак 90-річчя церкви знакове для всіх, оскільки в цьому поєднанні всі ми, це наш спільний шлях, на якому труднощі і радощі, сміх і сльози переплелися з вірою, молитвами та надією завершити свою земну мандрівку в небі з Господом.

Святкування 90-річчя церкви необхідне для того, щоб ми пригадали всю дорогу, якою вів нас Господь. Був час духовного пробудження. Був час войовничого атеїзму, і ми пройшли тією дорогою, за що слава Господу», — сказав пастор В. Яцюк.

Тернопільська громада започаткована у 1924 році. Першими її працівниками були Микола Смолинський, Марія Недошитко та Дмитро Ординас. Перше водне хрещення відбулося серпневого вечора 1924 року на річці Серет біля села Великий Глибочок — 12 душ охрестив Йосип Черський. Через рік відбулося друге хрещення, 1926 року — третє.

У різний час провідниками церкви були Максим Нагорний, Ганна Букчинська, Григорій Федішин (за час його керівництва в 1937 році був побудований молитовний будинок), Йосип Федішин, Ігнатій Данилюк, Федір Вербіцький (за час його керівництва було збудовано новий дім молитви у 1991 році), Володимир Терещенко, Петро Кравчук.

У 2012 році на пресвітерське служіння були руко-

покладені Микола Коцюбайло, Віталій Черній, Василь Яцюк, Петро Воляннюк, цього ж дня був рукопокладений на служіння єпископа Володимир Терещенко.

На святковому зібранні про історію заснування, становлення та розвиток церкви християн віри євангельської в Тернополі розповів І. Репета. Зі словами привітань до громади зверталися численні гості церкви. Серед них — колишній старший пресвітер Тернопільщини єпископ В. Бровка, старійшина нашого братства, служитель з Волині С. Веремчук та старший єпископ ЦХВЕ України М. Паночко.

Свято відвідали також представники влади — Вадим Боярський, директор департаменту відділу соціального забезпечення ОДА, та Олександр Смик, начальник управління культури і мистецтв Тернопільської міської ради.

Нехай згадкою про цей особливий час для нас будуть слова зі Святого Писання: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 90:12).

ВАЖКИЙ ШЛЯХ ДО ДІАЛОГУ

«Важкий шлях до діалогу» — пригадую, так називався збірник о. Олександра Мєня. Тоді, після 70 років войовничого атеїзму, діалог Церкви і суспільства був украй важкий. Сьогодні, коли на тлі братовбивчої війни російські та українські протестанти намагаються знайти точки дотику і розуміння, ця фраза знову стає ключовою.

Легкого шляху до діалогу не знайти — наші народи і Церкви розділяють кров і брехня. Якби лише кров, то покаяння могло б принести мир. Але брехню подолати важче, ніж забути про пролиття крові. Кров з часом висихає, брехня — тільки шириться.

З чого можна почати цей важкий шлях до діалогу? Перш за все, зі співчуття. Навіть якщо ми не розуміємо протилежну сторону, ми можемо прийняти її біль і разом мовчати, глибоко співчуваючи.

Далі — з визнання незручних фактів, які цей біль заподіюють. У російсько-українському випадку це означає визнати очевидний факт російської агресії в Україні. Фрази про «внутрішній конфлікт», «громадянську війну», «мирних ополченців», «референдум у Криму» і «ДНР-ЛНР» образливі для української сторони. У заявах Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) виражена консолідована позиція основних конфесій України, тому варто довіряти саме словам братів-християн, а не державній пропаганді. Якщо цієї довіри до українських братів немає, якщо факт війни проти України російські брати визнати не можуть, то подальші спроби діалогу будуть безуспішними.

Дешевого примирення не буде. Легкого діалогу теж. Потрібна жертва. З двох сторін. З боку українців — жертва любові і прощення за зраду і братовбивство. З боку росіян — жертва мужності, правди і солідар-

ності з українцями ціною можливих репресій з боку чекістської держави і ксенофобського суспільства.

Ще треба розуміти асиметрію. Війна триває в Україні і проти України. Страждає Україна. Тому звертатися потрібно, у першу чергу, не до українців, вони і так вже роблять все що можуть, усією країною і всією Церквою допомагаючи палаючому Донбасу. Звертатися потрібно до росіян, які можуть проявити солідарність у правді й допомозі.

Думаю, що їм нині потрібно проявити чесність і сказати: «Брати-українці, вибачте. Ми боїмося наших спецслужб, тому мовчимо. Ми живемо не за демократії, а за царя, від нас хід війни не залежить. Пробачте, що ми віддали всю повноту влади нашому царю, а тепер не можемо на нього вплинути. Нам соромно, що наші війська топчуть вашу землю і вбивають ваших рідних. Ми не можемо розділити ваш вибір на користь Європейського (а не Євразійського) союзу і підтримати вашу революцію на Майдані. Але ми засуджуємо цю підлу війну. Ми не вміємо або не сміємо сказати щось на ваш захист, але обіцяємо не говорити нічого проти вас, молитися про Божий захист, мир і процвітання для України, а також молитися про покаяння нашого президента і всього нашого озлобленого народу».

Думаю, що цього для початку буде достатньо. У такій молитві вже закладена найпростіша послідовність дій: визнання та засудження війни Росії проти України, покаяння за брехню і легкомудрість, спільні заяви і спільні молитовні кампанії, практична християнська солідарність і братська допомога Києву. Ця дорожня карта призведе до діалогу і миру — якщо не між народами, то хоча б між Церквами.

Залишається питання: наскільки вистачить нашого християнства і наскільки ми цінуємо цей самий діалог, чи знайдеться воля пройти цей важкий шлях?

Михайло Черенков.

ПАСТОР ЗІ СЛОВ'ЯНСЬКА НАПИСАВ ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ХРИСТІЯНАМ УКРАЇНИ І РОСІЇ

На своїй сторінці в Фейсбуку пастор зі Слов'янська Сергій Демидович написав: «Україна — це Йосип, якого Господь обрав і зодяг у барвисту одіж. Можливо, через незрозуміння і незрілість ми дратували інших братів своєю вірою у власне призначення. Бог готує нас до нашого покликання, сьогодні ми то в ямі, то в тюрмі».

Іноколи наші брати говорять: України вже немає, немає барвистої одежі, ті сни — то химера. Нам буде нелегко. Попереду час випробувань. Але одного разу у вашу країну прийде голод, прийде бумерангом скорбота, прийдуть гоніння. Я вірю — буде інша зустріч, коли ми зможемо плакати на плечах один в одного, і вже сьогодні ми кажемо собі і вам: ми боїмося Бога, ми не будемо радіти суду над вами, ми будемо годувати вас хлібом, ми забудемо яму і зраду, тому що ми — браття!».

«Відпустивши ж народ, Він на гору пішов помолитися на самоті; і як вечір настав, був там Сам. А човен вже був на середині моря, і кидали хвилі його, бо вітер зірвався супротивний. А о четвертій сторожі нічний Ісус підійшов до них, ідучи по морю. Як побачили ж учні, що йде Він по морю, то настрашилися та й назвали: «Мара!». І від страху вони закричали... А Ісус до них зараз озвався й сказав: «Заспокойтесь, — це Я, не лякайтесь!». Петро ж відповів і сказав: «Коли, Господи, Ти це, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді». А Він відказав йому: «Іди». І, вилізши з човна, Петро став йти по воді, і пішов до Ісуса. Але, бачачи велику бурю, злякався, і зачав потопати, і скричав: «Рятуй мене, Господи!»... І зараз Ісус простяг руку й схопив його, і каже до нього: «Маловірний, чого усумнився?». Як до човна вони ж ввійшли, буря вщухнула. А прийавши в човні вклонилися йому та сказали: «Ти справді Син Божий!». Перепливши ж вони прибули в землю Генісаретську» (Мт. 14:23-24).

ГОСПОДЬ ПОДАСТЬ СВОЮ РУКУ СВОЄЧАСНО

Ісус відпускає народ, а Сам йде на гору помолитися. Учні в той час у човні, якого б'ють хвилі, а ще дме сильний вітер, і вони переживають велике хвилювання.

Генісаретське озеро в довжину сягає понад 20 кілометрів, у ширину — близько десяти. Коли на ньому починається буря, вона за своєю силою нагадує морську. Ніч у той час ділилася на чотири сторожі: перша — з шостої вечора до дев'ятої, друга — з 9-ї до 12-ї, третя — з 12-ї до третьої ранку, і з третьої до шостої ранку — четверта сторожа.

Тільки в четвертій сторожі Ісус прийшов, щоб допомогти. Щонайменше дев'ять годин учні були в морі самі. За цей час вони пропливли 25-30 стадій, тобто близько п'яти кілометрів. Стадія — це 182,9 метра. Вони пропливли більше, ніж потрібно, але так і не дісталися до берега, а опинилися на середині озера.

Був дуже сильний вітер. Учні охопила паніка. Ми також буваємо в таких ситуаціях, коли кожний змах весла тільки віддаляє нас від мети. Ми намагаємося гребти, але нічого не виходить.

Учні не очікували Христа, знаючи, що Він пішов помолитися. Чому Ісус прийшов на допомогу так пізно? Чому в нашому житті Він часто зволює, чому ми не отримуємо відповідей на наші молитви?

Не будемо розчаровуватися, Бог використовує це, щоб переплавити нас, змінити, навчити цінувати те, що ми маємо. На

більшість із наших молитв ми не отримуємо відповідей відразу. Іноді ми не можемо зрозуміти Божого плану, Його намірів.

Учні не чекали, а Ісус прийшов. А якщо ми чекаємо, хіба Ісус пройде мимо? Він прийде своєчасно. У Нього Своє визначення для нашої ситуації.

Ситуація Петра була ще критичнішою, ніж в учнів, що залишилися в човні. Він потопав після того, як Господь наказав йому йти по воді. Це наша відповідальність — не допускати незадоволення і докір щодо Господа навіть у думках. Іноді своїми гріховними вчинками ми можемо відсунути чи перекреслити обітницю. А ми повинні робити свою частину — молитися, постити, свідчити.

Коли Петро почав дивитися на труднощі — він почав потопати. Змінилося щось всередині нього. Можливо, якби він продовжував дивитися на Христа, він шов би далі. Ті ж самі обставини раптом стали іншими. Якщо сьогодні ти тонеш, можливо, ти перевір погляд з Ісуса на щось інше?

Але Ісус простягнув руку Петрові і підхопив його. Петро вже не намагався щось зробити сам. Ісус витягнув його в човен. Можливо, ти розбитий у своїх планах, бажаннях, припущеннях. У нашому житті завжди знайдуться люди, обставини, які підточують наші сили. Але Ісус врятував Петра. Як би не намагалися люди, обставини позбавляють нас надії, обрізають нашу віру, ми з'єднані з Тим, Чий ресурси не обмежені;

Він підбадьорює нас, підтримує. Ніхто і ніщо не здолає нас.

Чи тримаєшся ти за руку Христа? Це чудо послужило тому, що учні визнали Христа як Сина Божого. Коли ми переживаємо Божу присутність, це зміцнює нас і дає можливість для свідчення.

Коли Ісус зайшов у човен, вітер стих. Човен відразу приплив до берега. Якщо у твоєму човні — Ісус, ти ніби на скелі. Присутність Христа нейтралізує будь-який ураган. Але навіть якщо шторм не припиняється, він тебе не торкнеться.

«Та я завжди з Тобою — Ти держи мене за праву» (Пс. 73:23). «... Коли ж упаде, то не буде покинена, бо руку її підпирає Господь» (Пс. 37:24).

Усе, що нам потрібно, — це вхопитися за руку Ісуса і дозволити йому витягнути нас. Сила — у руці Господа. Він воістину живий Бог!

«Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідом вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх — і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки. Я й Отець — Ми одне!» (Ів. 10:27-30).

Немає тієї сили, особистості, обставин чи причин, які могли би викрасти тебе і твоїх рідних з руки Господа, якщо ти тримаєш їх і себе в молитві. З Ісусом ми завжди в безпеці! **С. Х.**

ДОТОРКНИСЯ ДО СЕРЦЯ БОЖОГО

«У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11).

Кожен з нас бажає перебувати в стані, описаному в цьому вірші. Але не завжди це вдається. Бог хоче благословити нас, але потрібно докласти зусиль, бути старанними у своєму служінні.

Є люди, які примирилися зі своїми недоліками і не працюють над собою. Але те, що неможливо людині, можливо Богові. Ми читаємо про Якова, котрий хоч і був лагідною людиною, але вже в мить народження схопив брата за п'яту і не відпускав його. Уже тоді почалася боротьба за первородство і благословення.

Яків завжди шукав кращого. Десь траплялися моменти, які ставали перешкодою на дорозі до благословення. Скориставшись випадком, він виторгував у брата первородство. Потім за допомогою матері лукаво обманув батька, щоб одержати благословення. Після чого втікає від Ісава до Лавана, там його обманюють, дають в дружини не ту дівчину. Потім за Рахіль він відпрацює сім років.

З одного боку, Бог благословляє його, а з другого — він ніяк не міг перебороти свій характер. Зустрічається з Богом, і Бог говорить: «Я хочу благословити тебе і дати потомство». Він вхопився за цю обітницю, але розумів, що щось тут не так. Хотілось би духом палати, хотілось би Господу служити, але він не може повернутися до брата, тому що брат вб'є його.

І ось він зустрічається з Богом і починається боротьба, яка тривала всю ніч. Ніхто не міг здолати його. Як Богові здолати недоліки нашого характеру? Він хоче взяти нас в уділ, але буває, що щось маленьке і незначне стає перешкодою. Бог ослаблює тіло Якова, доторкається до суглоба стегна. Після чого дає йому нове ім'я — «Ізраїль», тому що він боровся з Богом.

Бог бажає благословити нас, щоб ми були живими християнами, щоб не мирилися з обставинами життя; людьми, які підштовхують на лукавство; з гріхом, який пригнічує нас і робить тілесними, мертвими для Бога. Бог бажає доторкнутися до тебе і пошкодити те, що стало перешкодою між тобою і Ним. Не в тілі, не в людському сприйнятті, а в силі Духа Святого ми повинні святкувати і радіти.

Життя в Ісусі Христі — це сила Божа. Піст ослаблює наше тіло, надає можливість впокоритися і схилитися перед Богом, сила Божа діє в нашому житті.

Пригадує, жінка, яка мучилась кровотечею 12 років, тільки подумала, що коли доторкнеться до одежі Ісуса, то зцілиться. Коли вона це зробила, то оздоровлення сталося.

Доторкнися й ти до серця Божого. Інша жінка, хананеянка, шукала Ісуса, щоб Він зцілив її дочку, але Він відмовився допомагати, сказавши, що посланий тільки до загинлих овець дому Ізраїлевого. Учні почали просити, щоб Він їй допоміг. На що Ісус відказав, що хліб, призначений для дітей, не кидають псам. Але жінка покійно відповіла, що й пси їдять крихти, які падають зі столу панів. Ісус побачив її впокорений, смиренний дух. Людина з таким серцем отримує відповідь від Бога.

Немає проблеми, в якій Бог не міг би допомогти. Для Бога немає нічого неможливого. Тому ревності не лінуймося, духом палаймо, служімо Господеві. За це завжди треба буде платити ціну. Без ціни не буває нічого. Але Господь вийде назустріч, простягне руку допомоги, коли ми будемо горіти у вогні Духа Святого, доторкнувшись до серця Божого.

Віктор Бейня.

ЗА КИМ ОСТАННЄ СЛОВО?

«Коли хто приходить до Мене і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!» (Лк. 14:26).

Чи не суперечить цей текст іншим уривкам Біблії, зокрема: «Шануй свого батька та матір свою...» (Вих. 20:12) або: «Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:39)?

Найперше важливо зрозуміти контекст слів Христа. Євангеліст Лука описує випадок, який трапився з Ісусом на вечері в «одного з фарисейських старшин». Коли хтось із присутніх «спровокував» Ісуса (14:15), Він відповів притчею. Один оглядав поле після того, як його придбав. Другий випробовував волів, яких купив, а останній одружився. Хто «оглядає» поле після купівлі? За такого роду хиткою логікою «вибачалися» двоє інших чоловіків.

Отож Ісус звертається до багатьох, які приходили до Нього (14:25) з потужним словом, закликаючи «зненавидіти рідних», маючи на увазі радикальність процесу слідування за Ним, тобто готовність залишити всі свої важливі «справи» (купівля поля, волів, створення сім'ї), коли Він покличе до цього. Христос не говорить про байдужість і неповагу до рідних, але підкреслює Свою першість і винятковість у житті справжніх християн. Адже Він Бог! Йому належить першість у всьому!

По-друге, бути учнем — означає вчитися у вчителя, наслідувати його приклад і виконувати його настанови (Мт. 10:24-25а). Це навіть не потребує особливого доведення. Тому Ісус не міг вкладати буквально значення у Свої слова або розуміти «ненависть» у цьому контексті як байдужість стосовно рідних. Адже Він Сам піклувався про життя Своїх

близьких (Ів. 19:25-27) і навіть умирав за них на хресті.

Хоча іноді дії Христа стосовно рідних виглядають неординарними. Як, наприклад, тоді, коли рідні прийшли до Христа, бажаючи поговорити з Ним, а Він назвав рідними всіх, хто виконує волю Небесного Отця. От і знову ми повернулися до радикальності процесу слідування за Христом. Він не вчить гріховно ставитися до рідних, кричати, гніватися, грубо висловлюватися, але, попри їхні бажання, маючи «дух поваги», робити те, чого від нас хоче Бог. А що Він хоче від нас у конкретних ситуаціях — це вже інше питання.

І нарешті, ще один аргумент — 27-й вірш 14-го розділу: «І хто свого хреста не несе і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм!» — з наступними поясненнями. Хрест — це знаряддя смерті. Якщо тлумачити буквально, нести хрест — означає постійно вмирати.

Як це розуміти? Учитель умер на хресті незаслужено і цим самим виявив радикальність у виконанні Божої волі. Пам'ятаєте, як Він молився у Гетсиманії про смерть на хресті, що наближалася? «Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте не як Я хочу, а як Ти...» (Мт. 26:39). Отож, нести хрест — це значить вмирати для своїх «хочу» і «не хочу», а подекуди навіть для тих бажань, які здаються «святими», виправданими.

Як, наприклад, служити батькам замість того, щоб приносити публічні жертви Богові (Мт. 15:1-11). Тому що найкраща жертва — це послух Йому (1 Сам. 15:22), коли ми на користь Бога приносимо свої бажання на «жертвник Його слави» (Рим. 12:1-2).

Текст з Лк. 14:26-27 добре «перегукується» з Мт. 6:24, де написано, що «одне серце не може служити двом богам», які різняться у суті, так само, як з одного джерела не може текти гірка і солодка вода водночас (Як. 3:11).

І хоча ми не зможемо очиститися від гріха в цьому житті до рівня абсолютної Божої святості, радикальність у послуху Богові незмінна (Євр. 12:14). Саме через ціну, яку ми готові платити, аби слідувати за нашим Учителем, можна побачити, хто є справжнім учнем. Отож «ненависть до рідних» перевіряє нашу життєву посвяту. За ким останнє слово у моєму житті?

Артем Приступа.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ

У минулому номері в репортажі «Роби те, що може робити рука твоя» закралася помилка. Старшим пресвітером Львівського обласного об'єднання церков ХВЕ сьогодні служить брат Володимир Якимів, а не єпископ Роман Ляховський. Просимо вибачення у служителів і читачів газети.

Редакція.

«Улюблені, всяке дбання чинивши писати до вас про наше спільне спасіння, я признав за потрібне писати до вас, багачи боротись за віру, раз дану святым» (Юд. 1:3).

ВИБІР — ЗА НАМИ

Кожен з нас, щоденно стикаючись з багатьма невирішеними проблемами, робить вибір, не завжди усвідомлюючи, що цей вибір впливає на наше майбутнє і на майбутнє тих, хто поруч. Вибір батьків впливає на благополуччя сім'ї; їжа, яку ми вибираємо, впливає на наше здоров'я, а вибір, який робить служитель в питаннях духовної поживи, впливає на духовне життя членів церкви.

Кожний вибір важливий в очах Божих, але найважливіший вибір — рішення, хто буде паном нашого життя, оскільки це визначає нашу вічність.

У Писанні часто говориться про неправильний вибір. Згадаймо лише ситуацію з ізраїльцями, котрі «зійшли... скоро з дороги, як наказав був Я (Господь) їм, — зробили собі лите теля, і поклонялись йому...» (2 М. 32:8). Наслідком їх вибору став гнів Божий.

Ще один неправильний вибір ізраїльтяни зробили, прийнявши рішення йти своєю власною, а не Божою дорогою (Іс. 65:12; 66:3). В Євангелії від Матвія читаємо про неправильний вибір, зроблений євреями, коли вони категорично вимагали у Пилата відпустити Варавву, а не Ісуса (Мт. 27:21), тобто відпустити вбивцю, а не Праведника. Мудрий Соломон також говорив про неправильний вибір: «... за те, що науку зненавиділи, і не вибрали страху Господнього, не хотіли поради моєї, погорджували всіма моїми докорами! І тому хай їдять вони з плоду дороги своєї, а з порад своїх хай насичаються...» (Прип. 1:29-31).

У Писанні говориться і про правильний вибір. Наприклад, Мойсей, «... коли виріс, відкріс зазвися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху» (Євр. 11:24-25). Рут, вирішивши залишитися з Нооїм, попросила: «Не силуй мене, щоб я покинула тебе, щоб я вернулася від тебе, бо куди підеш ти, туди піду й я, а де житимуть ти, там житиму й я. Народ твій буде мій народ, а Бог твій — мій Бог» (Рут. 1:16). Даниїл вибрав чистоту, тобто «поклав... собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив» (Дан. 1:8). Господь Ісус говорив про Марію, котра «... обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї» (Лк. 10:42). Усі, хто вибрав догоджання Богові, впаддували Його благословення і перебували під Його захистом.

Сьогодні люди, дотримуючись облудних вчень, часто помилуються. Замість того, щоб вибрати біблійну істину, вони, забуваючи про свою душу, надають перевагу тимчасовим задоволенням. Інші обманюють

самі себе, сподіваючись вибрати добре і погане одночасно, тобто намагаються служити двом панам: Богові і мамоні.

І нині ця духовна хвороба стрімко поширюється. Деякі люди вважають, що коли ходити щонеділі до церкви і жертвувати гривню бідному на вулиці, то вони цим будуть служити Богові і спасуться, навіть якщо в інші дні тижня житимуть на свій розсуд. Немає серйознішої помилки, ніж ця, адже в кінцевому підсумку вона призведе до вічного покарання.

Неможливо йхати одночасно на захід і схід. Треба вирішити, якою дорогою ви хочете йти і де хочете опинитися в кінці. Вузька дорога веде в життя вічне, широка — до смерті і вічної кари. Неможливо одночасно бути чистим і брудним, неможливо посвятити своє життя Ісусу і іншому богові. Румунський письменник Николай Молдовану когось сказав: «Якщо ви не посвятили себе Богові і Його Слову, євангельській праці і праведному життю, значить, ви віддали себе світові, життєвській суєті і гріху, оскільки середини не існує».

У 30-му розділі Повторення Закону показано щонайменше десять варіантів вибору для ізраїльтян. Минули три тисячі років, але це актуально і досі. Бог і сьогодні дає нам можливість зробити свій вибір. «Дивися: я сьогодні дав перед тобою...» (5 М. 30:15). Що дав? Життя і добро; смерть і зло; любов і ненависть; дороги Божі та інші дороги; дотримання і порушення Божих повелінь; наближення і віддалення від Бога; послух та непокору Богові; поклоніння Богу чи іншим богам; довге та коротке життя; благословення і прокляття.

Сьогодні нам, як і Марії, настав час вибрати найкращу частку, яка не відніметься від нас. Сьогодні ми можемо прийняти рішення: звільнитися від гріха чи залишитися його рабами до кінця життя.

Не тратьмо час надаремно. Сьогодні слова Навина для нас особливо актуальні: «... виберіть собі сьогодні, кому будете служити...» (Єс. 24:15). Виберімо Слово Боже, бо воно — правда (Ів. 17:17).

В одній румунській пісні є такі слова: «Не тратьте намарно життя своє; воно — швидкоплинне, і скоро настане день суду. Як день закінчився — ти опустився або ж піднявся на крок, тому що стояти на місці не можна».

Бог закликає кожного: «Вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє і довгота днів твоїх» (5 М. 30:19-20).

Джіку Котлец.

НЕРОЗУМІННЯ БОГА

Як часто ми не розуміємо Бога, поводимося за своїми власними думками і поглядами, за своїм життєвим досвідом. Хоча в серці знаємо, що треба робити по-іншому.

Історія про пророка Йону і місто Ніневію — знак для нас.

Йона — виходець з єврейського народу, виховувався у вірі в Бога, читав Тору, був пророком, і Бог говорив через нього. У першому розділі читаємо: «І було Слово Господнє до Йони: «Устань, іди до Ніневії». В Йони виникло велике запитання до Бога: «Господи, як до Ніневії? Це найрозпуніше місто, про яке я коли-небудь чув. Взагалі, на Ніневію повинна впасти кара, а Ти хочеш їх спасти?»».

Але ж Бог сказав конкретно: «Йди і проповідуй спасіння ніневітянам». Йона не погоджується з Богом. Виявляючи свій непослух, він сідає на корабель і пливе в зворотній бік, втікаючи від Господа. Те саме буває і з нами!

Не розуміючи Господа, ми втікаємо від Нього, біжимо у зворотний бік, навіть не підозрюючи про це. Бог говорить нам йти в одне місце, а ми йдемо в інше і опиняємось в утробі риби, як Йона (Йона 2:1). Нам незрозуміло: чому в наше життя прийшли сірість, буденність, суєта? В утробі кита подібний стан — навколо темрява, нерозуміння, суцільні запитання. Іноді я сам переживаю це. Коли в моє життя приходить сірість, я стаю нецікавою людиною. У віруючого кожен день життя повинен бути наповнений Господом, натомість часто ми наповнюємо його суєтою.

Роздумуючи над біблійними історіями, можна визначити чотири рівні нерозуміння Господа.

Перший рівень — рівень Йони. У нього було своє теологічне, релігійне обґрунтування ситуації. Він мав свою точку зору на Ніневію і її грішних жителів. І тому не зрозумів, чого хоче від нього Господь. Таке нерозуміння відводить від живого Бога.

Другий рівень — рівень Петра. Ісус говорив учням: друзі Мої, настає час, коли Сина Людського віддадуть на смерть, Він буде обпліваний і вбитий, але третього дня воскресне (Мр. 9:31-32). Учні не зрозуміли Христа. «Петро став Йому докоряти й казати: «Змилуйся, Господи, — такого Тобі хай не буде!» (Мт. 16:22). Згодом він бачив, як Господа б'ють, як це слово збувається. І пішов ще далі, сказавши: «Я не з Ним».

Перше, що відбувається в нашому житті, — ми просто відходимо набік. Але якщо ми не повертаємося і не виконуємо своє покликання, як це зробив Йона, відпадання продовжується. І починається компромісне християнство. У наше життя приходять ситуації, в яких нам незручно поводитися за Словом Божим. Ми говоримо, що «не знаємо Господа». Ми не признаємося, що ми — християни, вже менше свідчимо, менше читаємо Біблію. Наше відпадання посилюється. І ми переходимо на третій рівень.

Третій — рівень нерозуміння Павла. На цьому рівні починається те, що робив Павло, будучи ще непокликаним. У нас появляються якісь нерозуміння, образи, ми починаємо «переслідувати Церкву» — «... і голос почув, що мені говорив: «Савле, Савле, — чому ти Мене переслідуєш?» (Дії 22:7).

Я чув подібні висловлювання: «Що це вони про себе подумали? Що тільки вони — святі?». Усе починалося ніби нормально. Просто ми не зрозуміли, чого хоче від нас Бог.

Це, звичайно, відбувалося не явно. Ми просто почали комусь заздрити, на когось образитися. Потім почали йти на компроміс і взятися переслідувати християнство.

Четвертий — рівень нерозуміння фарисеїв. Цей рівень закінчується плачевно, коли ми розпинаємо Самого Господа Ісуса Христа. Ми покидаємо церкву, розчаровуємося в християнстві і в Бозі. Появляються думки, що християнство — це лицемірство, що Бог нічого нового в моєму житті не зробив...

Спочатку фарисеї не зрозуміли Бога, як не зрозумів Його Йона. Апостол Павло про це пише так: «Вони бо, не розуміючи праведности Божої і силкуючись поставити власну праведність, не покорились

праведності Божій. Бо кінець Закону — Христос на праведність кожному, хто вірує» (Рим. 10:3-4).

Саме тому Його розп'яли: просто не зрозуміли, хто такий Ісус. А це був Месія, Якого вони так очікували. Ви розумієте, до чого може призвести маленьке нерозуміння спочатку?

Найтяжча для нас проповідь Ісуса Христа записана в Євангелії від Матвія. Ми щасливі, коли нам розповідають про Господнє зцілення, про вічне життя, але: «Промовив тоді Ісус учням Своїм: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, — хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й іде вслід за Мною» (Мт. 16:24). Тут цікаве слово «коли». Можна бути поруч з Богом, а можна йти за Богом. Так ось, коли ти хочеш йти за Богом, ти повинен зректись себе.

Йоно, послухай, яка різниця, що ти думаєш з приводу Ніневії, з приводу людей — відкинь свої думки, свої погляди, візьми хрест свій і йди за Богом.

Петре, відкинь свої страхи, свою душевність — покладайся на Мене.

Павле, відкинь свій релігійний запал, досить ганьбити братів...

Фарисеї, написано: якщо Господа розпинаємо в собі, яку ще жертву можна принести?

Кожен політик щось пропонує, і люди йдуть за ним. Ісус пропонує набагато більше за будь-якого політика чи царя. За Ісусом на землі йшли багато людей. Перефразую слова учнів Христа: «Подивися, який чудовий електорат спасених». Ісус обертається і виголошує проповідь, яка наполовину зменшила кількість людей: якщо хочеш справді йти за Мною, зречися себе.

Пам'ятаю, як я, читаючи Писання, своїм ще не відродженим розумом, обурювався: «Написано, якщо тебе вдарять по правій щоці, підстав ліву». Яке болюче це слово для нас. Константине, зречися себе — адже так говорить Господь! Згадую одну історію зі свого життя. Працюючи з одним братом-реабілітантом, я запитав його: «Які в тебе плани на майбутнє?». — «Знаєш, так хочеться в Америку поїхати». — «Але для нас, як для віруючих, найголовніше — яким і де хоче бачити мене Бог». Брат, трохи подумавши, сказав: «Ти знаєш, Костю, Бог хоче, щоб я поїхав в Америку».

Іноді свої бажання ми видаємо за Божі. Серце людське — вскрай лукаве і зіпсоване. Щоб зрозуміти Бога, ми повинні розібратися в собі і зректись свого «єго». Якщо ми не відкинемо себе, ми ніколи не розуміємо Божої благодаті, як не зрозуміли її фарисеї.

Намагаючись виконувати волю Божу своєю праведністю, вони не зрозуміли праведности Божої, якою є наша віра в Христі Ісусі (Рим. 4:5).

Коли ми відкидаємо свої почуття, свою душу, тільки тоді ми можемо взяти хрест. Після слів: «Коли хоче хто йти вслід за Мною» другий крок: «Хай візьме свого хреста...»

Часто люди кажуть: «У мене син наркоман — це мій хрест», «У мене невиліковна хвороба, чоловік-алкоголік — це мій хрест». Це не хрест! Браття і сестри, Бог звільняє від наркотичної чи алкогольної залежності, зціляє хвороби! Хрест — це розп'яття свого тіла.

Що було хрестом для Ісуса? Хрест був місцем страсти. Так ось, хрест — це розп'яття себе, своїх пристрастей, своїх бажань. І вже потім Бог кладе Свій тягар, який ти здатний понести: «Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий» (Мт. 11:30).

Візьми хрест свій, а потім йди за Ісусом. Лише після цього ти зможеш виконувати призначення, до якого покликав тебе Господь, і лише тоді у твоєму житті буде плід. Бог зовсім не бачає, щоб у нас було сіре, тяжке, нудне життя. Бог не признає нас до такого життя! Невже сатана приваблює змальовує картини нашого майбутнього? Чому ми не можемо до кінця довіритися Господу? Чому не можемо зректись себе? Але ж ми себе так любимо! Боляче, Господи!

Але якщо ми зберемося з силами і вирішимо комусь простити, когось — благословити, якщо зречемося себе, Бог нам відкриє те, що Він для нас приготував! І ми ніколи не програємо, якщо будемо слухняні Господу.

Костянтин Базикін.

КУЛЬТ ПРОПОВІДІ І СЛУЖІННЯ СЛОВУ

Приклад духовного лідерства подають апостоли: «А ми перебувати-мемо завжди в молитві та в служінні Слову» (Дії 6:4).

Під служінням Слову, як правило, мається на увазі проповідь і тільки проповідь.

Звичайно, проповідь потрібна і корисна, але не можна зводити служіння Слову лише до проповіді. Вираз «служіння Слову» означає, що головною діючою особою цього служіння виступає саме Слово Боже. Тобто апостоли вважали, що промовляти до людей повинно, у першу чергу, Слово Боже, а вже потім — вони самі.

На жаль, богослужбова практика більшості євангельських громад сьогодні не зовсім відповідає апостольській формі. Промовляє до людей майже винятково проповідник, а Слово Боже — Біблія служить лише джерелом цитат, якими проповідник підкріплює свої ідеї та заклики.

Така практика за зачиненими дверми виправдовується тим, що, мовляв, віруючі постійно читають Біблію вдома. Насправді нині це далеко не так. Більшість віруючих, як звичайні люди, піддані лінощам, які часто видають за «зайнятість».

При цьому вони думають, що краще послухати Слово Боже в церкві. У церкві ж вони слухають проповідника, а Слово Боже чують, як правило, лише в обсязі уривкових цитат.

І в підсумку виходить, що насправді більшість людей не читає і не слухає Святе Писання ні вдома, ні в церкві. Це як із вихованням дітей: у сім'ї вважають, що виховувати дитину повинна школа, а в школі впевнені, що виховання — це обов'язок домашніх. У підсумку ніхто дитиною як слід не займається.

У рамках існуючої практики проповідники насправді стають не служителями Слову (як апостоли), а служителями словом. Їх часто прямо так і називають. І виходить, що не саме Слово Боже виступає в церкві головною діючою особою, а проповідник використовує це Слово (а також свої власні слова) як засіб для свого служіння.

Ще раз підкреслимо: я не оскаржую корисність проповіді, я нагадую про пріоритет служіння Слова Божого перед служінням

проповідника.

Що ж таке служіння Слову? Передусім це молитовне читання вголос розповідей із Біблії в церкві і подальша проповідь на основі змісту прочитаного, а не на основі ідей та емоцій проповідника.

Читання вголос історій зі Слова Божого було центром служіння давньої Церкви, і ця традиція збереглася в історичних церквах.

Але якщо в православній церкві Слово Боже досі читається на малозрозумілій церковнослов'янській мові, то римо-католики близько 50 років тому запровадили практику богослужбового читання Писання вже не на латині, як раніше, а на живих національних мовах, тобто повернулися до апостольської традиції.

Окрім того, читання Писання вголос і наступне обговорення та молитва нині практикується у католиків і під час приватних духовних зібрань (тобто в «малих групах»). Ця практика одержала офіційну назву *Lektio Divina*, тобто «божественне читання». Такому служінню надається велике духовне значення, воно вважається священодійством. Методичні посібники, готуються служителями...

На жаль, таким служінням Слову не можуть похвалитися сучасні євангельські церкви. А проте це їх історичний фундамент, адже початок євангельського руху на півдні України в XIX столітті заклав так званий *Bibel Stunde*, тобто години групового читання вголос уривків із Біблії і наступних роздумів і молитов. Саме тому євангельських християн досі в народі часто називають «штундами».

Підтвердження такої практики можна знайти в Новому Заповіті: «Поки прийду я, пильнуй читання, нагадування та науки» (1 Тим. 4:13). Тут мова йде саме про читання вголос Писання під час зібрання церкви і наступні настанови на основі прочитаного. Про це свідчать як грецький текст, так і контекст всього розділу (зокрема, вірші 6-й і 16-й).

Це була давня синагогальна традиція, початок якої заклав пророк Ездра (Неем. 8:2-8). Її дотримувався Сам Ісус: «І прибув Він до Назарету, де був вихований. І звичаєм Своїм Він прийшов дня суботнього до синагоги, і встав, щоб читати» (Лк. 4:16). Він прочитав пророцтво Ісаї і на його основі виголосив коротку проповідь. Цієї традиції дотримувалися й апостоли (Дії 13:14-15 і 17:2).

ПРАВИЛЬНА РЕАКЦІЯ

«Мені все одно, що ви про мене думаєте, тому що я не думаю про вас взагалі». Кажуть, ці слова належать Коко Шанель. Зручна позиція, чи не так? Відгородитися від думки людей стіною байдужості, зачинитися у власному світі, заховавшись за ширмою апатії. Адже нам так хочеться, щоб нас цінували, поважали, леліали. І якщо нас відкидають, це завдає болю. Найлегший спосіб уникати тих, що відкидають і критикують, — перестати про них думати, не зауважувати таких людей. Проблема в тому, що це не біблійна позиція.

Три категорії людей

Що б ми не робили і що б не розпочинали, завжди знайдуться люди, які будуть незадоволені, навіть якщо ми все робимо правильно. Врешті-решт, чи не так повелися з Ісусом? Одні говорили, що Він — Син Божий, інші — що в Ньому демони. Сам Ісус сказав: «Горе вам, як усі люди про вас говоримуть добре...» (Лк. 6:26).

І перша категорія — це люди, що критикують всіх підряд. Для них не важливо, справедлива ця критика чи ні — важливий сам процес.

Можливо, в них було непросте дитинство. І, принижуючи й критикуючи інших, вони виростають у власних очах. А може, дають про себе знати пізніші психологічні травми, усвідомлення власної неспроможності — назовні вилазе комплекс неповноцінності. Хоча причиною критики може бути і звичайна людська заздрість. Як би там не було, для таких людей критика — це стиль життя.

До другої категорії належать люди, які будуть намагатися вас переробити. На їх думку, ви не відповідаєте деяким стандартам і уявленням. І це ніщо інше, як духовна гордість: адже людина не може сама себе

змінити (Мт. 6:27), не кажучи вже про те, щоб змінювати інших людей. Це — прерогатива Божа. Та все ж ці люди будуть намагатися втиснути вас в якусь «форму».

Згадайте, як будували Вавилонську вежу: «І сказали вони один одному: «Ану, наробимо цегли, і добре її випалімо!». І сталася цегла для них замість каміння» (1 Мт. 11:3).

У цьому закладено глибокий духовний зміст. Вавилонська вежа — спроба дотягнутися до Бога людськими зусиллями. Цегла — предмет певної форми і розміру. Цікаво, що в Старому Заповіті Бог звелів будувати жертівники із каміння необтесаного (2 Мт. 20:25): те каміння, до якого доторкався тесак, вважалось споганим. Але кому з будівельників Вавилонської вежі потрібне необтесане каміння? Воно тільки псуватиме загальну картину рівної кладки. Потрібні однакові, неособлені цеглини.

Не варто брати на себе невластиву роль і намагатися змінити іншу людину — це може зробити лише Бог. Тим більше не варто пробувати втиснути людину у свої «рамки» і свої «форми».

І, нарешті, третя категорія. Цим людям просто нема до вас діла. І не тому, що ви хороший чи поганий. Просто ви не входите в зону їх інтересів. Вони можуть вам щиро посміхатися і обговорювати з вами останні новини, але насправді ви їм глибоко байдужі.

Викриття чи осудження?

Можливо, це межа між викриттям і критикою дуже тонка, і не завжди можна відрізнити одне від іншого. Насправді це не так. У Писанні ми не знайдемо, щоб Бог діяв за спинами людей. Якщо Він посилав пророків, вони викривали в гріхах безпосередньо. Якщо Він Сам говорив, то говорив прямо до людини. Так діяв і Син Божий, викриваючи світ і релігійних діячів. Критикани так не чинять. Як правило, вони воліють залізатись в тіні. І це ніщо інше, як поширення чуток.

Але мова йде не про викриття видимих гріхів, а про нашу реакцію на критику. Як визначити, наскільки вона правильна? Адже

На жаль, цей приклад Ісуса і апостолів сучасні проповідники наслідують рідко. Одна з причин полягає в тому, що читати вголос текст і сприймати його як чітке послання досить складно. А оскільки людина, як правило, лінива, то вона намагається замінити те, що важко, тим, що легше. У випадку з вивченням Писання замість того, щоб самостійно читати малозрозумілий текст і докладати розумових зусиль для його усвідомлення, вона віддає перевагу глумаченням проповідника. З цієї ж причини багато людей замість того, щоб готувати їжу вдома, що безумовно, корисніше, віддають перевагу фастфуду.

Проповідник за пасивності особистої маси віруючих, фактично, стає головною діючою особою богослужіння і, будучи в центрі загальної уваги, часто старається розважати слухача емоціями, історіями і приказками. У той же час Слово Боже, як самостійне послання, що промовляє до слухачів безпосередньо, відсувається кудись на задвірки.

Біблія при всьому зовнішньому пошануванні насправді відіграє в церкві допоміжну роль джерела цитат для проповіді чи якогось духовного довідника, який повинні знати церковні наставники, а іншим це наче й без потреби. Таким чином, виникає і зміцнюється культ проповіді, а також, за загального неспротиву, відбувається прихована «приватизація» Біблії порівняно вузьким колом пасторів і проповідників. Водночас розвивається фактичне відчуження Писання від народу Божого і громади.

До чого зводиться моє звернення? Я закликаю відродити у церквах євангельську «штунду» або апостольську традицію «служіння Слову», тобто зробити частиною богослужіння і зібрань малих груп читання Святого Письма вголос і настанови слухачів на основі прочитаного.

Хоч проповідь потрібна і важлива, духовним лідерам необхідно не розвивати культ проповіді, а наслідувати приклад пророків і апостолів і дати можливість діяти самому Слову Божому.

І ще не менш важливо — спонукати рядових членів церкви читати Писання самостійно. Таким чином, вони також стануть співчасниками апостольського служіння Слову.

Якщо це зуміли зробити католики, то чому євангельські християни повинні відставати?

Анатолій Руденко.

будуть люди, які щиро бажать нам добра і хочуть допомогти. Вони не належать до загаданих вище категорій. Їх дуже мало — можна на пальцях перелічити.

І як дізнатися, чи справді Бог говорить до тебе, використовуючи інших людей? Існує тільки один спосіб: зайняти правильну позицію перед Господом, і цим ти надаш Йому можливість діяти у твоєму житті.

У Нагірній проповіді Христос виголосив дивні слова: «А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молись за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі...» (Мт. 5:44-45). Це найкраще, що ми можемо зробити: молитися за тих, хто нас критикує, і благословляти їх! Це найправильніша позиція в стосунках з Богом і з людьми.

Здається, що це непросте — молитися за своїх ворогів і за тих, хто завдає нам болю. Але для цього треба тільки схилитися на коліна і почати молитися. І чим сильніша образа і гіркота, тим гарячішою повинна бути молитва. Це справді працює! У серце приходить мир Божий.

Але це ще не все: займаючи правильне положення перед Богом, ми надаємо Йому можливість вносити в наше життя Його корективи. І ми стаємо здатними зрозуміти, чи справді Бог використовує тих людей, щоб щось змінити в нас.

Можливо, ви також бачили таких віруючих, які збираються разом і годинами «перемивають кості» своїм служителям. Погодьтеся, що в церквах частіше інших критиці піддаються саме пастори. Звичайно, не обов'язково бути пастором, щоб зіткнутися з критикою. Досить хоч трохи виділитися з натовпу.

По суті, не важливо, яку позицію займають люди щодо вас. Важливо лише те, як ми реагуємо на це. І тут є тільки два варіанти: або зачинити своє серце, уникаючи таких людей, або молитися за них. А критика буде завжди. Якщо ти хочеш, щоб про тебе всі говорили тільки добре, ставай лжепророком або чини, як сказав відомий американський письменник і видавець Ельберт Грін Габбард: «Хочеш уникнути критики — нічого не роби, нічого не говори і будь ніким».

Петро Нестерук.

Принципи формування культури впливової меншості

Пошукаймо відповіді у Слові. «За третього року царювання Йоякіма, Юдиного царя, прийшов Навуходоносор, цар вавилонський, до Єрусалиму, та й обліг його. І дав Господь в його руку Йоякіма, Юдиного царя, та частину посуду Божого дому, і він відправив їх до краю вавилонського, до дому свого бога, а посуд відправив до скарбничного дому свого бога. І сказав цар до Ашпеназа, начальника його евнухів, щоб привести з Ізраїлевих синів, і з царського, і з шляхетського роду, юнаків, що нема в них жодної вади, і вони вродливого вигляду та розумні в усякій мудрості, і здібні до знання, і розуміють науку, і щоб у них була моторність служити в царському палаці, і щоб навчати їх книг та мови халдеїв.

І призначив їм цар щоденну поживу, з царської їжі та з вина, що сам його пив, а на їхнє виховання три роки, а по закінченні їх стануть вони перед царським обличчям.

І були серед них з Юдиних синів Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія. А начальник евнухів дав їм інші імена, і дав Даниїлові ім'я Валтасар, а Ананії Шадрах, а Мисаїлові Мешах, а Азарії Авед-Него.

І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив, і просив від начальника евнухів, щоб не осквернитися.

І дав Бог Даниїлові ласку та милість перед начальником евнухів» (Дан. 1:1-9).

Цікава і разом з тим трагічна історія Юдеї. 605 року Бог допустив, щоб Навуходоносор увійшов на терени цієї цивілізації. Навуходоносор приходив до Єрусалима тричі. Уперше – під час подій, про які ми прочитали, у 605 році. І в тодішнього обивателя могло скластися враження, що Навуходоносор і його бог Мардук сильніші за Йоякіма і його Бога Ягве. Тому автор дуже влучно підкреслює: «І дав Господь в його руку Йоякіма, Юдиного царя...»

Те, що сталося з Юдеєю, – це не була сила Навуходоносора, це був допуск Божий для того, щоб впокорити Юдею, щоб вона нарешті стала впливовою меншістю.

І перше, що взяв Навуходоносор, – це був посуд із Божого дому. Він не привласнив це храмове начиння, а відіслав його в дім свого бога. На Стародавньому Сході всі війни велися в ім'я богів, і перші трофеї обов'язково відправлялися божествам. Головна ціль полягала в тому, щоб задобрити божество і досягти його благословення, щоб монарх міг здобути ще багато трофеїв.

Навуходоносор прагнув наступних перемог. Тому ці трофеї він відправив до храму. Пізніше Валтасар ці трофеї винесе, чим підпише собі страшний вирок.

Але далі автор говорить, що, крім посуду, Навуходоносор наказав привезти в Вавилон особливих підлітків. Це були не прості юнаки, вони мали певний статус: «із царського і шляхетського роду». Крім того, вони повинні були бути розумними, здібними до науки, щоб їм можна було прищепити новий світогляд. І ці підлітки повинні були гарно виглядати. Начальник евнухів знаходить таких підлітків і приводить до царя.

А навіщо це було потрібно Навуходоносору? Цар мислив стратегічно. Він розумів, що ці юнаки в майбутньому стануть елітою юдейського суспільства. І щоб позбавити Юдею майбутнього покоління лідерів і керівників, Навуходоносор забирає їх.

Чи не так сьогодні діють диявол і вся його адміністрація? Вони шукають молодих людей, які мають певний статус, дітей віруючих батьків, чутливих до науки і гарних на вигляд – щоб позбавити Церкву її майбутнього керівництва. Але я хочу заявити: йому, як і Навуходоносор, це не вдається.

Однак Навуходоносор не просто забирає юнаків і садить в якусь казарму чи відправляє десь на каменоломні. Вони потрібні йому для особливих цілей. Він дає їм спеціальну стипендію, яка була розрахована аж на три роки і передбачала декілька складових. Найперше Навуходоносор забезпечив полонених підлітків багатородним ставленням (на відміну від звичного ставлення до полонених). Вони повинні були навчитися багатородних вавилонських наук, а крім цього, ще й їсти вавилонську їжу. Царську їжу.

Навуходоносор переслідував ціль: щоб ті підлітки забули свою цивілізацію, свого Бога, храм, у якому їх народ служив Богу, щоб їм можна було прищепити новий світогляд. Така була програма вавилонізації. Цареві потрібні були чиновники, люди високого інтелекту. І він не скупився на витрати щодо полонених.

Фінішем світоглядного перевороту мало стати їхнє перейменування. Я спостеріг, що в наших церквах ми ніколи не називаємо Даниїла його вавилонським іменем, а от трьох інших юнаків ми знаємо лише як Мешаха, Шадраха і Авед-Него, хоча ці імена дали їм у полоні. І це ціла проблема. Адже їх єврейські імена дуже багато означали. Вони були богочентричними.

Скажімо, Даниїл у перекладі означає «Бог – мій Суддя». Йому дали ім'я Валтасар, що в перекладі з халдейської означає «Белл, бережи царя». Белл – це язичницьке божество, покровитель вавилонського монарха.

А ім'я Мисаїл перекладалося як: «Хто Такий Бог». Месах перекладалося дуже коротко – «баран». Програма вавилонізації передбачала зміну імені як засвідчення внутрішніх світоглядних змін.

У радянську епоху планували перейменувати все починаючи від днів тижня і закінчуючи календарем. Головна мета цього полягала якраз у зміні світогляду. Коли в 1921 році в Харкові відкрився тракторний завод, чимало хлопчиків і дівчаток отримали імена Трактор і Тракторина.

А згадаймо класичну історію на Одещині, коли ранній п'ятидесятник Павлов побудував хутір, який назвав Надія. У 1926 році туди прийшли більшовики і сказали, що всі населені пункти вони перейменувуть на більшовицький лад – Комінтерн, Більшовик, Партизан. А що це за назва – Надія? Бог дав мудрості Павлову, і він запитав: «А як звати дружину Володимира Ілліча?..» І до сьогодні цей хутір в Овідіопольському районі так і зветься – Надія.

Центральний вірш згаданого вище тексту з Книги пророка Даниїла – вірш 8: «І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив, і просив від начальника евнухів, щоб не осквернитися».

Слово «поклав» – це єврейське слово «шим», що в перекладі означає «твердо постановив». Дуже цікаво, що вжите водо і в сьомому вірші, – там воно перекладене як «дав» (інші імена). Начальник евнухів твердо постановив їх перейменувати, а Даниїл твердо постановив щось зовсім інше.

Культура впливової меншості починається з того, що ми кладемо до свого серця. Що ж поклав до серця Даниїл? Не осквернятися їжею і питвом з царського столу.

Вавилоняни їли три види м'яса, які юдеям було заборонено вживати: свинину, конину і верблюжатину (Левит 11 і Повторення Закону 14). Крім цього, м'ясо готували з кров'ю, що Тора також забороняла. І це ще не все. Спершу страви підносили до вавилонських божків, а вже потім подавали на стіл. Тобто, відповідно до Старого Заповіту, ця їжа ставала ідолажерт-

КУЛЬТУРА ВПЛИВОВОЇ МЕНШОСТІ

Михайло Мокієнко

веною. І Даниїл твердо поклав собі до серця, що їсти цю їжу він не буде.

Складається враження, що, окрім згаданих, були й інші підлітки, яких теж привели до Вавилону і перейменовували. Але вони їли ту їжу. Скажу, що підлітки дуже чутливі до їжі, і коли на столі появляються смаколики, усі принципи летять шкереберть. Але з Даниїлом так не сталося. І як тільки він зробив цей рішучий крок, написано, що Бог дарував йому милість. Бог внутрішньо був присутній весь час, але як тільки Даниїл прийняв рішення на Його користь, Він одразу з'являється в тексті.

Даниїл іде на експеримент. Він просить чиновника дозволити йому та його друзям харчуватися яриною, або овочами. Єврейською це звучить як «зеруа» – усе, що вирощене з посіяного насіння, тобто і фрукти, хліб тощо... Чиновник дозволив провести десятиденний експеримент після своєрідного кастингу. І після десятиденної дієти виявилось, що «їхній вигляд виявився кращим, і вони були здоровіші на тілі, ніж усі ті юнаки, що їли царську їжу» (вірш 15). Десять днів сидіти на рослинній дієті – і такий результат.

Усі три роки, коли діяла царська стипендія, вони так харчувалися. І ось стають перед царем. Зауважте, як вони названі по цих трьох роках: «І цар розмовляв з ними, і з усіх них жоден не був знайдений таким, як Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія. І вони ставали перед царським обличчям» (вірш 19). Автор підкреслює, що, незважаючи на те, що їх перейменовували, вавилонізували їхній світогляд, змушували їсти нові харчі, всередині вони залишилися богочентричними.

І на прийомі в царя вони вирізнялися особливою мудрістю. Особливо шанували вавилоняни здатність тлумачити сни, яку мав Даниїл. Коли Навуходоносор дивився на цих хлопців, він міг думати: «Оце хлопці! Як працює моя програма! Як вплинули на них мої харчі! Оце виховання – добре попрацювали мої фахівці...» Навуходоносор навіть гадки не мав, що це було питання вірності, а не якості його стипендії.

Усе це – історичний контекст. З висоти сьогодення споглядаючи на цю історію і розглядаючи питання культури впливової меншості, подумаймо, як співвіднести реалії сьогодення з тими перипетіями, які відбувалися в VII – VI століттях до народження Христа. Тому що Біблія – не просто історична книга, яка розповідає, що було тоді. Вона щось пропонує нам зараз і в нашому контексті.

Покання – це частина Божого процесу виправлення

Сьогодні популярно проповідувати, що Бог допускає покарання без якоїсь засади – і при цьому часто згадують Йова. Але в Історії з Даниїлом чітко видно, що Бог покарав юдеїв, щоб виправити їх. 70 років вони будуть в полоні, а після цього полону більше ніколи не будуть поклонятися чужим богам. Боже покарання – не самоціль, Він виражає цим Свою сутність. Це частина Божого процесу виправлення, і юдеї на певний час виправилися.

Нас в сім'ї було четверо синів, я найстарший, а кожен найстарший знає, що його карають найбільше і він найбільше за все відповідає. Навіть тоді, коли не треба було відповідати, треба було відповідати. У мого батька була унікальна формула: він вважав, що нижче спини в дитини є кнопки, пов'язані з головою. І коли ти на них тиснеш, у голові щось стається, відбувається зміна мислення. Причому ця зміна надзвичайно корисна для

дитини. І хто ці кнопки вчасно не включає, той буде мати проблеми.

Мені ці кнопки включали так часто, що іноді я був цим просто збентежений. Але сьогодні я дякую Богові за це, бо розумію, що це була частина Божого процесу виправлення.

Відомо, що після полону юдеї не вклонялися ідолам. Іноді для того, щоб виробити культуру впливової меншості, Бог допускає покарання. Якщо проаналізувати сьогоденню ситуацію в Україні, можна допустити, що це покарання з різними викликами, допущене для того, щоб ми стали кращими.

Навіть програвшу ситуацію продовжує контролювати Бог

Перший розділ Книги пророка Даниїла починається перемогою Навуходоносора, а закінчується перемогою Бога. Кір, раб Божий, поклав кінець Вавилонській монархії, і посуд з дому Божого попрямував назад. Даниїл застав ще ті часи.

Пам'ятаймо: навіть програвшу ситуацію контролює Бог. У тому числі і ситуацію в Україні. Коли ми чуємо якийсь невтішний діагноз, найперше, що треба собі сказати: цю ситуацію контролює Бог.

Коли не все гаразд у наших сім'ях, найперше, що ми повинні згадати: ситуацію продовжує контролювати Бог.

І коли ми це згадаємо, коли Дух Святий нам це нагадає, я впевнений, що перемога буде не за «Навуходоносором», а за нашим Господом Ісусом!

Вірність Богу важливіша за кар'єру

Підлітків з Юдеї привели в новий контекст, і їм би вчепитися за нову дійсність, тим більше, що такі можливості відкриваються перед ними... Вони одразу потрапляють в привілейований прошарок. Але замість того, щоб пливати за течією, щоб зробити кар'єру, Даниїл і його друзі приймають зовсім інше рішення. Чи постраждала від того їхня кар'єра?

Ми сьогодні стикаємося з безліччю викликів, намагаючись побудувати пристойне життя в цій країні. Дуже часто нам пропонують не християнські технології досягнення цього. І ми стоїмо на перехресті, думаючи, як діяти в цій ситуації. А згаданий текст незаперечно свідчить: вірність Богові важливіша за кар'єру.

У мене є друг, дуже добрий перекладач. Доля його була не дуже влаштована – проблеми з житлом, іншими питаннями... І от запропонували йому з Англії дуже гарний проект – перекласти з англійської якусь богословську книжку російською мовою, яка мала бути видана 20-тисячним накладом. Він попередньо погодився, йому надіслали контракт, який передбачав чималеньку суму. В його очах вже появились квартира, автомобіль... Але тут йому спало на гадку довідатися, що ж це за книга. Йому прислали фрагмент – і виявилось, що це аж ніяк не християнська річ, це теософське вчення Реріхів та Блавацької.

І уявіть: з одного боку – серйозний контракт, з другого – розуміння, що 20-тисячний тираж сплундрює мислення сотень і сотень християн. Вони з дружиною молилися і прийшли до складного рішення відмовитися від цього проекту, хоча колеги говорили, мовляв, це ж твоя робота, ти не можеш замкнутися в межах тільки одної ідеологічної суті... Минуло півроку, і Бог надприродно благословив цього брата і його сім'ю.

Вірність Богу важливіша за кар'єру. Я особисто в цьому переконався, коли захищав кандидатську дисертацію. Коли я прийшов до секретаря і голови вченої ради і сказав, що на моєму захисті не буде алкоголю, то почув: «Такого захисту в нас ще не було. Тобі будуть ставити тверезі питання».

Як правило, захист відбувається так: о 12 годині починається фуршет, о 13-й в сусідній аудиторії – власне захист. На мій захист вчена рада прибула, як звикло, о 12-й, дехто був дуже незадоволений, сам захист тривав довго, але все закінчилося добре. Але не так важливо, що там відбулося. Набагато важливіше те, що мені вдалося залишитися вірним Господу.

У нас в Україні не так багато можливостей для кар'єрного зростання. Але навіть ті, що є, пов'язані з сумнівними підходами і системами. Та я впевнений: якщо ми залишимося вірними Богові, наша кар'єра не те що не постраждає – вона розвинеться, тому що ситуацію контролює Сам Господь.

Повнота Божого благословення приходить на повноту вірності, проявлену в повноті випробувань

Чи ви зауважили, що в цьому тексті кілька разів згадується цифра 10. Десять днів просив Даниїл для експерименту. Десять днів тривав експеримент. Коли юнаки стали перед царем, написано, що вони виявилися мудрішими за інших вдесятеро. (Цікаво, правда, як це вони визначили).

Думаю, тут може виявитися дуже цікавий принцип: повнота Божого благословення приходить на повноту вірності, проявлену в повноті випробувань. Сьогодні ми можемо дивитися на успішних людей і думати: Господи, от чому Ти їх так благословляєш? А мене – ні... Наша проблема в тому, що ми бачимо лише зовнішні речі, бачимо успіх, але не бачимо оті складні перехрестя, які довелося долати цим людям.

В Україні нас меншість і справжнього християнства небагато. Але наша сила – не в кількості. Єврейські полони Старого Заповіту чітко засвідчили, що юдеї були сильними тоді, коли опинилися в меншості і щось вкладали у своє серце. Глибина наших переконань набагато важливіша, ніж наша кількість. У ворожих контекстах нас може врятувати лише культура впливової меншості.

Проблема багатьох систем полягала в тому, що меншість поступово втрачала свою культуру і відзначалася пасивністю номінальної більшості. Практика показує, що кількість більшості віруючих не завжди трансформується у вплив на дійсність.

Я проти «андерграундчорч», щоб ми сиділи десь в катакомбах, і нас було зовсім мало, і ми ні на що не впливали. Ми повинні мати канали соціалізації, щоб впливати на дійсність. Але я хочу сьогодні донести: наша сила – у глибині наших переконань. І все залежить не від того, скільки нас, а від того, що ми покладемо у своє серце. Даниїл поклав «не осквернитися». Що ти поклав у своє серце? Як ти збираєшся впливати на дійсність в Україні? І чи збираєшся впливати?

Мине кілька років, і Даниїл, Азарія, Мисаїл та Ананія пройдуть свої перехрестя і найпотужніше вплинуть на Вавилонську імперію. І Навуходоносор видасть спеціальний указ, у якому проголосить: хто скаже щось недобре на Бога оцих людей, той буде порубаний на куски. І зовнішньому впливові ці четверо вірних юнаків досягли більше, ніж Соломон у добу апофеозу своєї монархії.

Ми – місіонерська спільнота, і впливовими можемо бути лише тоді, коли покладемо щось у своє серце. Покладімо ж тверде рішення не осквернятися, а залишатися вірними Богові незважаючи на весь потік вавилонізації, секуляризації тощо.

Я хочу залишатися вірним своєму Господу незалежно від того, чи я на чужині, чи на Батьківщині, чи мене бачать мої батьки і мій пастор, чи не бачать. І я кладу це у своє серце. Саме з цього починає формуватися культура впливової меншості.

ПОСЛУХ І БЛАГОСЛОВЕННЯ

«І Він їм сказав: «Тому кожен книжник, що навчений про Царство Небесне, подібний до того господаря, що з скарбниці своєї виносить нове та старе» (Мт. 13:52). У цьому вірші показаний принцип: з одної скарбниці можна винести і старий, і новий скарб.

Багато людей хочуть позбутися старого, замінивши його чимось новим. Але у Старому Заповіті читаємо:

«І настав був голод у Краю, окрім голоду першого, що був за днів Авраамових. І пішов Ісак до Авімелеха, царя филистимського, до Герару» (1 М. 26:1). Ісак хотів покинути цю землю, але Бог сказав йому, щоб він залишився.

Головний принцип наступний — послух приводить до благословень. Ісак послухався Бога і, незважаючи на голод, він мав надлишок урожаю і худоби. Незалежно від того, які б катастрофи не приходили в життя країни, божественне духовне процвітання здатне благословити і нас зокрема, і всю націю.

Послух Богові приносить благословення, але існує ще один принцип: благословення викликає спротив. Це трапилося з Ісаком. Він одержав благословення, і филистимляни почали йому заздрити. І ось що вони зробили: усі криниці Ісака і його батька Авраама вони засипали.

Можливо, і в когось із вас кидать «болотом», бачачи Боже благословення, — вам потрібно використати цей спротив, щоб здобути повну свободу в Ісусі Христі.

Коли филистимляни засипали криниці Ісака, ось що він зробив: він почав розкопувати стару криницю свого батька і там знайшов нове джерело. Ісак знав, через що пройшов у своєму житті його батько, знав, що Бог благословить багато народів через Авраама, але в часи благословень завжди неминучі і труднощі. Ісак пам'ятав це і тому почав розкопувати стару криницю Авраама.

Пригадую свою першу поїздку в Калінінград у 1993 році. Я стояв на сцені, де проповідував людям про Христа, справа від мене висів образ Леніна, а зліва — Сталіна. І я тішився, що можу говорити про свободу в Христі. У тій залі була жінка, яка пережила багато переслідувань, і на її обличчі була радість, адже вона нарешті змогла вільно, без страху славити Бога і поклонятися Йому. І сьогодні я нагадую вам: пам'ятайте про тих людей, які пройшли через переслідування і приниження, щоб ми сьогодні могли вільно служити Богові.

Копаймо криниці і шукаймо нові джерела. Дякуймо Господу за минуле і не забуваймо його, але при цьому шукаймо нові скарби, нові джерела, нового злиття Духа Святого.

Коли ми розкопуємо нові джерела, завжди знайдуться люди, які почнуть нагадувати нам про минуле, вчити, як робити все правильно, так, як це робили раніше. А далі може бути й таке: ви знаходите нове джерело, а вони скажуть, що це їх вода.

Що в цьому випадку зробив Ісак? Він віддав криницю филистимлянам і назвав її «Есек» (1 М. 26:20), що означає «сваритися».

Ісак викопав іншу криницю, і там також відкрилося джерело. Але знову прийшли филистимляни і вимагали, щоб він віддав їм і цю криницю. Ісак віддав її і назвав «Ситна» (1 М. 26:21), що означає «ворожнеча».

Як би зреагували на таке ми? Можливо, були би прикро вражені і здалися? Чи, може, взагалі не віддали би криницю?

Але Ісак не здавався. Він покликав своїх слуг і знову почав копати. І коли побачив нове джерело, можливо, знову чекав, що хто-небудь прийде і заявить про свої права і на цю криницю. «І він пересунувся звідти, і викопав іншу криницю, — і не сварились за неї. І він назвав для неї ім'я: Реховот («поширення»), і сказав: «Тепер нам поширив Господь, і в Краю ми розмножимося» (1 М. 26:22).

Це слово для Церкви. Можливо, у минулому суперечки і спротив зустрічалися на вашій дорозі, але сьогодні — новий день і нове джерело «Реховот», те місце, де Бог хоче через нас процвітати.

Дан Мен.

Яку дивовижну силу має свідчення людини, що здобула перемогу над велетнями у своєму житті!

Останнє десятиліття минулого століття виявилось дуже нелегким як для країни в цілому, так і для кожної людини зокрема. Ми вчилися — хто у вишах, хто в ПТУ із впевненістю, що робота за спеціальністю всім забезпечена, причому з великим вибором не лише підприємств, але навіть республіки. Можна було їхати на північ і схід і в будь-якому місті чи селі на віддалі 10 000 км завжди були раді робочим рукам. Робітників зустрічали з житлом, з першою незаробленою зарплатою — це називалося «підйомні». І раптом...

Тоді я жила в селі і працювала на тваринницькому комплексі на п'ять тисяч голів худоби. Майже миттєво і зовсім незрозуміло куди худобу вивезли. Сотні колгоспників опинилися без роботи, а в трудових книжках, які залишалися ще в сейфах колишнього колгоспу, замість кількості відпрацьованих днів на рік хтось малював прочерки. Через багато років трудову мені повернули з цими багатьма рисочками.

Нині відомо, що тоді коїлося. Небагато хто, скориставшись хаосом, вибився в бізнесмени. Більшість із тих, хто вірив у повернення стабільності, дуже страждали як морально, так й матеріально. А багато людей просто потонули в цьому морі відчаю, опинившись наодинці з собою.

Немає більше профспілок, ніхто тобі не запропонує путівку на курорт разом з сім'єю за 10 відсотків її вартості; ніхто більше не буде приймати за тебе рішення в особистому житті і в суспільному, чим раніше займалися комсомол і парторганізація. Якось в одну мить ми почали жити кожен сам по собі. І це не просто — бути собі начальником, багато людей так і не зуміли вирішити цю проблему. Молоді люди все ще думають, що хтось повинен подбати про їх роботу, причому добре оплачувану. Хтось повинен навести в країні порядок, хтось... А що, коли тим «хтось» станеш ти?

Добре бути волонтером на публіку, щось таке робити, щоб всі помітили, щоб прийшло нове натхнення на нові подвиги. Але жити щодня своїм життям, виконуючи своє призначення, вкладене в серце ще до твого народження, жити, не заважаючи іншим, а навпаки, допомагаючи і надихаючи їх на щоденні маленькі подвиги, — це справді круто!

Я багато разів переживала невимовне натхнення, слухаючи свідчення людей, які за горами проблем розглядали можливості не лише для того, щоб вижити, а й щоб перемогти. Мене вражає той факт, що переможці — це здебільшого прості люди, які ні в дитинстві, ні потім не проявляли задатки геніїв. Хіба терпіння і наполегливість назвеш чимось великим? Однак саме ці риси і стають фундаментом для життя, про яке людина скаже: слава Богу, я переміг!

Особисто мій приклад — це не пошук діамантів на міському звалищі, це пошук виходу у ви-

ЩО РОБИТИ?..

користанні маленьких і доступних можливостей.

У 1994 році я вперше прийшла на зібрання віруючих — прийшла просто подивитися. Почула: один курир — Господь його звільнив, інший був наркоманом, але вже кілька років як вільний; хтось страждав на алкоголізм і через молитви церкви зміг від гріха і недуг, викликаних алкоголем.

Я одразу вхопилася за це, повірила: якщо Бог дав їм, то дасть і мені! З того дня більше ніколи не вживала алкоголю, а сигарети відійшли через місяць наполегливих молитов і відчайдушного спротиву.

Але факт звільнення від повільного самогубства через ці залежності на економічне становище ні в країні, ні в сім'ї ніяк не вплинув. Просто не чинити зла — від цього добре не стане. Віруючий ти чи ні — їсти все одно треба. І я вирішила навчитися правильно жити.

Це було непросте рішення, тому що коли ти хочеш чогось навчитися, потрібен вчитель. Я підбрала на звалищі викинутий валянок, принесла додому, випрала, розпоролася, випрасувала, і він став моїм першим вчителем. Місяці пішли на те, щоб з-під моїх рук вийшла пара валянок, яку можна було носити. Я шила тільки на замовлення. Люди з нашого села і всіх околиць приносили старі пальта, матраци, шинелі і все, що збирався викинути і що виявилось придатним для такого потрібного, зручного і практичного в селі взуття.

Я займалася цим 11 років, з вересня по березень, а влітку порала городи, свій і чужі, і це також оплачувалося. Потім переїхала до райцентру, де й працюю за своєю спеціальністю — роблю ремонти і штукатурю. Ті ж 11 років для мене — особливі. Та робота навчила мене багатьом духовним речам, які мають цінність не тільки для цього тимчасового життя, а й для вічного. Я не змогла полюбити валянки так, як люблю роботу на будівництві. Хоч штукатурити фізично важче, ніж працювати в теплому приміщенні, не виходячи з дому. Валянки ніколи не стали «справою мого життя». Але це був реальний вихід для того часу. Хоча багатства я не нажила, зате завжди мала все необхідне: і дрова, і їжу, і податки сплачувала своєчасно, а це раділа можливості бути благословенням для деяких німечиних людей в місті і багатодітних сімей.

На краю мого робочого столу завжди були розгорнуті дві книги — Біблія і збірник духовних пісень. Трохи почитавши, я розмірковувала над прочитаним, адже робота залишала вільним мій розум. Співала собі і Господу, навіть свої пісні записувала. Тоді я листувалася з багатьма людьми, самотніми, хворими й ув'язненими. Я завжди мала що їм писати, тому що постійно думала про них, молилася. За ті роки написала стільки листів, що якби їх скласти, вийшла би книга.

Ті листи, у свою чергу, стали для мене ще одною школою. Згодом, уже живучи в райцентрі і заробляючи набагато більше, я змогла написати книгу, а видали її люди, котрі також шукають можливості стати благосло-

венням для інших. Нині до видання готується друга книга.

Хто міг би подумати, що в найтяжчі для країни роки можна жити в радості, маючи роботу і постійну зарплату, радіючи кожним днем, переживаючи постійно Божі чуда! А їх було стільки, що в жодну книгу не помістяться!

За 11 років моя старенька швейна машинка постійно ламалася, але жодного разу її не ремонтував майстер. Щоразу я молилася Господу, і Він напоумлював мене, що зробити, щоб вона далі шила. З того дня, коли я вперше прийшла до віруючих і мені подарували Біблію, я не була в жодного лікаря, окрім стоматолога. Господь Ісус — мій Лікар, і я постійно молюся, щоб Він оберігав мене від допомоги земних лікарів.

Коли я тільки почала читати Боже Слово, я не лише талантів у собі ніяких не бачила, навпаки — відчай такої сили тиснув на мене, що, окрім зашморгу, виходу я не уявляла. І подумати тоді не могла, що не зовні, а всередині мене прихована сила життя і радості.

Поки я очікувала перемін в економіці і політиці — я помирала. Але тепер знаю — моє щастя не залежить від президента і уряду, моє щастя залежить лише від мого власного рішення йти за Господом і жити, задіюючи Його таланти і можливості, яких кожному Він дає немало. За 18 років досвіду життя в послуку Богові можу впевнено сказати: людина — сама коваль свого щастя. Як і нещастя також.

Це так тяжко — дивитися на свою проблему і чекати, що її повинен вирішити хтось інший. Запам'ятаймо назавжди: у нас і тільки в нас самих захована сила, щоб використати дані Богом можливості, як каміння для нового будівництва.

Один відомий чоловік Божий висловив чудову думку: якщо ти не знаєш, що робити, то допоможи тим людям, котрі вже знають, що робити! Якщо ти бачиш добрий плід в праці інших, вони варті того, щоб їм допомогти. Якщо ти сам не бачиш можливостей у своєму житті відповідно до того потенціалу, котрий (як ти думаєш) закладений в тебе, поговори про це з ким-небудь — із друзями, пастором, дітьми чи батьками.

Усе залежить від того, що для тебе щастя: щомісячне підвищення зарплати чи пенсії, чи радість від усвідомлення своєї важливості, коли люди німечині і самотні завдяки твоєму втручанням дякують Богові.

Жити лише для себе і думати тільки про свої проблеми — це дуже важка ноша. Беручи на себе чинсь ношу, ми несемо лише частину її. І це не філософія, це переконання мого власного життя.

Господь дав нам життя і точно знає, як нам жити і що робити. Якщо я почула Його відповідь, отже, почує кожний, хто вирішить відкрити своє серце для Його голосу і все своє життя — для Його можливостей.

Благословенного шляху вам по дорозі до щастя!

Р. S. Поки я писала ці рядки, у моїй голові народилося стільки ідей щодо того, як принести багатьом людям маленькі радості. Я відразу пішла на кухню і замісила тісто на пиріжки, а потім почастувала ними майже незнайомому бабусю, завезла диск зі свідченнями про вічне життя в міні-крамничку, де роками продають самогонку, — жінка була неймовірно рада подарунку! Пиріжків вистачило також на палату в хірургії, де лежать бомжі і ув'язнені. І все це — за півтори години.

Пиріжки ще залишилися. Завтра вранці поїду в тубдиспансер...

Катерина Сотник.

П'ЯТЬ ДНІВ РАДОСТІ

В рамках освітницької програми «Євангеліє дітям» в смт. Немирові Яворівського району на Львівщині був організований дитячий християнський табір під назвою «П'ять днів радості». В його організації і проведенні активну участь взяли група молоді з м. Новояворівська і місцева громада ХВЕ.

У програмі табору були і ранкові зарядки, на яких діти вивчали пісні з рухами, і спортивні змагання, і біблійні спілкування, на яких діти дізнавалися, що таке небеса, у чому суть життя, які риси Особистості Бога, як спастися через Христа і віру в Нього.

Діти вивчали напам'ять золоті вірші з Євангелія, а ще мали можливість заробити ексклюзивні гроші — за активну участь в програмі табору. Вони вчилися також бути світлом для дорослих. Зокрема — у грі «Життя за одну годину», у якій діти протягом години навчалися в школі, закінчували вищі навчальні заклади, одружувалися, ходили на роботу.

До обов'язків дітей належало прибирання стадіону на території табору. Це також давало можливість заробити ігрові гроші, а ще стало добрим прикладом для жителів селища.

Організатори табору намагалися донести дітям важливість прийняття найголовнішого рішення в житті — шукати Бога і знайти Його, покаятися у своїх гріхах, визнати Ісуса Христа своїм особистим

Спасителем та отримати дар вічного життя.

Упродовж дня діля гуртки рукоділля: дівчатка робили заколки на волосся, виробили з квілінгу, а хлопці — веселку з кольорової солі. Найменша група створювали тваринку із надувних кульок.

Діти з захопленням брали участь у спортивних змаганнях, особливо у змаганнях на колісницях, як у стародавні часи. А на закритті табору відбувся ярмарок, де діти могли витратити свої чесно зароблені кошти і

придбати одяг, взуття, канцелярське приладдя, іграшки... Організувати ярмарок допомогла християнська місія «Сумка самарянина», за що їм щира вдячність.

Громада ХВЕ смт. Немирова висловлює також велику подяку організаторам табору — молодіжній групі з м. Новояворівська, яка займається проведенням дитячих таборів, дітям, які брали участь у таборі, а також їхнім батькам.

Леся Христиніна.

Чи зауважували ви, що люди сьогодні не бояться грішити? Вчення про всепрощаючу благодать Божу настільки в'їлося у свідомість сучасного християнства, що люди заздалегідь, перш ніж вчинити гріх, думають: а потім попрошу в Ісуса прощення, і мені нічого не буде. А чи справді це так?

Чи справді, коли людина чинить самовільний гріх і кається в ньому, їй за це нічого не буде? Поведінка багатьох людей нагадує відому приказку: «Грішу — каюсь, як з гірки катаюсь». Мова йде про «закоренілих» християн, котрі вже давно в церкві і легковажно ставляться до гріха, думаючи, що це нічого страшного: покаються — і Ісус простить.

В одній церкві був такий випадок: чоловік почав знову вживати наркотики, і дружина йому каже: «Якщо так будеш робити, ти помреш!». А він у відповідь: «Не сповідуй погане».

Біблія говорить: «Не можна бо тих, що раз просвітилися були, і скуштували небесного дару, і стали причасниками Духа Святого, і скуштували доброго Божого Слова та сили майбутнього віку, та й відпали, знов відновляти покаанням, коли вдруге вони розпинають у собі Сина Божого та зневажать» (Євр. 6:4-6). Виявляється, Бог сприймає навмисний повторний гріх людини, котра знала Його, пізнала Його силу, була просвітлена колись, так, ніби вона розпинає Сина Божого.

Коли Ісус розмовляв з Никодимом про народження згори, Він сказав: «Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:5). Далі, коли Ісус воскрес з мертвих, перше, що Він зробив, — «дихнув і говорить до них: «Прийміть Духа Святого!» (Ів. 20:22). Отже, Дух Святий бере участь при відродженні душі людини. Без Нього це неможливо зробити. І в цьому зв'язку згадаймо, що людині проститься всяка зневага, окрім зневаги Духа Святого.

У Бога передбачена певна послідовність дій, які можуть привести людину до спасіння. Це покаєння, визнання своєї гріховності, після чого Бог дає людині прощення і силою крові Ісуса очищає її від усякого гріха. Але коли людина сама ігнорує Духа Святого, зневажає Його, то як можна дати їй спасіння, якщо вона Його відкидає? Неможливо... оновлювати покаанням — це коли людина, знаючи все про Бога, продовжує грішити. На самовільні гріхи в Бога не передбачена жертва. Як прощати людині, яка грішить навмисне і знає про це?

У Посланні до євреїв говориться: «Отож, браття, ми маємо відвагу виходити до святині кров'ю Ісусовою, новою й живою дорогою, яку нам обнови Вів через завісу, щоб через тіло Своє, маємо й Великого Священика над домом Божим, — то приступимо зі щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою! Тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв. І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків» (Євр. 10:19-24).

Але друга частина цього висловлювання звучить так: «Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників. Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає «при двох чи трьох свідках», — скільки ж більшої муки, — дотримується? — заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив!» (Євр. 10:26-29).

Слово «ми» стосується всіх християн. «Самовільно» — це свідомо, навмисне. Вважається, що у Старому Заповіті кара за гріх приходила швидко. Згрішив — або під землю провалився, або в рабство тебе продали, або вороги тебе перемогли, або голод й засуха прийшли на твою землю. А в Новому Заповіті — благодать на благодать. Але прочитаємо уважно: «Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає «при двох чи трьох свідках», — скільки ж більшої муки, — дотримується? — заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив!».

Виявляється, у Старому Заповіті тебе могли віддати на смерть лише при двох чи трьох свідках. А в Новому Заповіті і свідка твого прогірху не потрібно, тому що Сам Бог все бачить і знає. Суд і кара.

Отже, є гріхи навмисні, а є гріхи «з глупоти». «А Авимелех не зближався до неї і сказав: «Господи, чи Ти вб'єш також люд праведний? Чи ж не він був сказав мені: Вона моя сестра, а вона — також вона сказала: Він мій брат. Я те зробив у невинності

ПРОЩЕННЯ

серця свого й у чистоті рук своїх» (1 М. 20:4-5). Бог почав говорити з чоловіком, який забрав дружину Авраама собі. Але він зробив це ненавмисне. Не можна однаково осуджувати людину, яка грішить навмисне і яка грішить від незнання.

Осудження і покарання: у чому різниця?

Суд і покарання — це дві різні речі. Коли людина, що навмисне згрішила, приходить до Бога і просить прощення, Бог прощає, тому що Він не може не простити. І цей гріх вже не буде згадуватися у вічності. Але на землі ти будеш покараний. Ось у чому різниця осудження і покарання.

У Єремії читаємо: «А ти не лякайся, рабе Мій Якове, — каже Господь, — бо Я з тобою, бо зроблю Я кінець всім народам, куди тебе вигнав, та з тобою кінець не зроблю, і тебе покараю за правом, і тебе непокараним не полишу!» (Єр. 46:28). Коли питання стосується винищення, Бог говорить, що не буде тебе знищувати, а покарає за правом. Це по-батьківськи. Іноді християнам взагалі чужа думка, що Бог може карати. Але як Бог карає? За правом.

Згадаймо історію про Давида і Вірсавію. Давид згрішив з нею і думав, що ніхто про це не знає. Але приходить пророк Натан і говорить: «Два чоловіки були в одному місті — один заможний, а один убогий. У заможного було дуже багато худоби дрібної та худоби великої. А вбогий нічого не мав, окрім однієї малої овечки, яку він набув та утримував при житті. І росла вона з ним та з синами його разом — із кавалка хліба його їла й з келиха його пила та на лоні його лежала, і була йому як дочка. І прийшов до багатого чоловіка подорожній, та той жалував узяти з худоби своєї дрібної чи з худоби своєї великої, щоб спорядити їжу для подорожнього, що до нього прийшов, — і він узав овечку того вбогого чоловіка, і спорядив її для чоловіка, що до нього прийшов»... І сильно запалав Давидів гнів на того чоловіка, і він сказав до Натана: «Як живий Господь — вартій смерті той чоловік, що чинить таке... І сказав Натан до Давида: «Ти той чоловік!» (2 Сам. 12:1-7).

Давид міг одружитися з будь-якою жінкою в Ізраїлі. А Урія був подібний до вбогого чоловіка, котрий мав одну овечку, і Давид забрав її в нього. «Так сказав Господь: Ось Я наведу на тебе зло з твого дому, і заберу жінок твоїх на очах твоїх, і дам ближньому твоєму, а він покладеться з жінками твоїми при світлі цього сонця. Хоч ти вчинив потаємно, «Я зроблю цю річ перед усім Ізраїлем та перед сонцем». І сказав Давид до Натана: «Згрішив я перед Господом!». А Натан сказав до Давида: «І Господь зняв твій гріх — не помреш» (2 Сам. 12:11-13).

Виявляється, за вчинений гріх у Бога була передбачена смерть для Давида, і це було би для нього судом. Але Давид покався, тому Бог говорить: ти не помреш, але покараний будеш. І помер його син, і Авесалом переспав з його наложницями, збунтувавшись проти нього. Діє закон сяяння і жив.

Коли Давид постарів, він пообіцяв Вірсавії, що далі царюватиме їх син Соломон. Але один із синів Давида, Адонія, вирішив стати самозванцем. Його підтримали Йоав, воєначальник царя Саула, тобто представник міністерства силових структур, і Евіатар — первосвященик, тобто представник духовенства. Це доходить до Вірсавії, вона розповідає про Адонію Давидові. Давид терміново висвячує Соломона на царство. Далі відбувається наступне: «І затремтіли, і повставали всі покликані, що були з Адонією, і пішли кожен на дорогу свою... А Адонія боявся Соломона. І встав він, і пішов, і сховився за роги жертівника. І донесено Соломонові, кажучи: «Ось Адонія злякався царя Соломона, і ось він схопив-

ся за роги жертівника, кажучи: Нехай цар Соломон зараз присягне мені, що не вб'є свого раба мечем!». І сказав Соломон: «Якщо він буде мужем чесним, ані волосина його не впаде на землю! А якщо знайдеться в ньому зло, то помре». І послав цар Соломон, і відвели його від жертівника. І прийшов він, і впав перед царем Соломоном, а Соломон йому сказав: «Іди до свого дому!» (1 Цар. 1:49-53).

Коли Адонія схопився за роги жертівника — це було прообразом його покаєння. І Соломон сказав: якщо ти справді каєшся, тобі нічого не буде. Минає час. Хмари розвіялися. І ось Адонія приходить до Вірсавії і благає попросити в Соломона для нього дівчину Авішаг, яка служила Давидові. Соломон сказав: може, йому ще півцарства віддати, тому що він мій брат? «І присягнув цар Соломон Господом, говорячи: «Так нехай зробить мені Бог і так нехай додасть, коли не на

душу свою говорив Адонія це слово... А тепер — як живий Господь, що міцно поставив мене й посадив мене на троні мого батька Давида і що зробив мені дім, як говорив був, — сьогодні буде вбитий Адонія!» (1 Цар. 2:23-24).

Пам'ятаєте, що він сказав першого разу? Якщо ти чесний, тобі нічого не буде, а якщо будеш лукавити — то помреш. «І послав цар Соломон Бенаю, Єгоядино сина, — і він уразив його, і той помер... А священникові Евіатарові цар сказав: «Іди до Анатоту на поля свої, бо ти чоловік смерті, а цього дня не вб'ю тебе, бо носив ти ковчегу Владики Господа перед обличчям батька мого Давида, і що терпів ти в усьому, в чому терпів мій батько» (1 Цар. 2:25-26).

Як Соломон повівся з Евіатаром? Він виявляє йому милість, тому що той розділяв труднощі його батька і носив ковчег заповіту. «І вигнав Соломон Евіатара, щоб не був священником для Господа, щоб виконалося слово Господнє, яке говорив у Шіло на дім Ілїв. А звістка про це прийшла аж до Йоава, бо Йоав схилився до Адонії, а до Авесалома не схилився. І втік Йоав до Господньої скрині, і схопився за роги жертівника...» (1 Цар. 2:27-28).

Чутка про те, що сталося, дійшла до третього учасника змови. Він розуміє, що з ним будуть діяти такими самими методами, якими діяв він. Тоді Йоав вирішив змоделювати те саме, що врятувало життя Адонії. Він хотів побавитися в покаєння. Це якраз той випадок, коли люди дотримуються форми, але за цим нема ніякої суті, коли вони роблять щось лише заради того, щоб Бог не покарав. Коли до каяття закликає не усвідомлення своєї провини, а загроза для життя. «І донесено цареві Соломонові, що Йоав утік до скрині Господньої, і ось він при жертівнику. І послав Соломон Бенаю, Єгоядино сина, говорячи: «Іди, — урази його!». І ввійшов Бенаю до Господньої скрині та й сказав до нього: «Так сказав цар: Вийди!». А той відказав: «Ні, я тут помру!». І передав Бенаю цареві це слово, говорячи: «Так сказав Йоав, і так відповів мені». І сказав йому цар: «Зроби, як я говорив, і врази його. І поховаш його, і здіймеш невинну кров, що Йоав пролив був, з мене та з дому мого батька» (1 Цар. 2:29-31).

Часом ми думаємо, що ми розумніші за Бога. Але Бог знає наші думки і наміри. Він знає, коли ми «хапаємося за роги жертівника» прикидаючись, а коли справді приходимо з покаєнням. Божий характер виявляється в милосерді і любові, але часом Бог карає. Це Його неодмінна реакція на наші прогірхи.

«Картай свого сина, коли є надія навчити...» (Прип. 19:18), і не звертай уваги на його скиглілля. Діти перед покаранням вмовляють нас ще раз їм простити. І ми, дорослі, як малі діти, також вмовляємо Господа: «Боже, прости, Боже, в ім'я Ісуса!». А Бог говорить: «Я покараю, поки є надія». Тому, що Він — наш Батько. І Він вчить нас, як батько сина.

Покарання — це єдиний засіб, який підтверджує право батьківства. Я не можу карати чужих дітей. Тому коли Небесний Отець карає нас — це підтвердження Його батьківства. А ми часом сприймаємо покарання як судний день. Це не судний день, це профілактика, виховний процес.

«Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем — Ісуса Христа, Праведного» (1 Ів. 2:1). Багато хто трактує цей текст так: я згрішив, Ісус Христос — вблагання за мої гріхи, і все буде нормально. Але Іван застерігає, щоб ми не грішили. Коли до Ісуса привели блудницю, щоб почути Його присуд, і коли всі обвинувачі пішли геть, Він сказав їй: «Іди собі, але більше не гріши!». Це ж Він сказав чоловікові у Віфесді, що 38 років не володів ногами: «Не гріши ж уже більше, щоб не сталося тобі чого гіршого!». Це означає, що недуга прийшла в його життя в результаті гріха.

А. А.

ПОДВІЙНЕ ПОМАЗАННЯ

*Сергій
Хомич*

«І сталося, як вони перейшли, то Ілля сказав до Єлисея: «Проси, що маю зробити тобі, поки я буду взятий від тебе!». І сказав Єлисей: «Нехай же буде на мені подвійний твій дух!». А той відказав: «Тяжкого жадаєш ти! Якщо ти побачиш мене, що буду взятий від тебе, — буде тобі так, а якщо ні — не буде» (2 Цар. 2:9-10).

У Старому Заповіті слово «помазання» зустрічаємо в Книзі Вихід, коли читаємо про помазання Аарона і його синів в священники: «Помазання їх буде на них на вічне священтство, на їхні покоління!» (2 М. 40-15). Помазувалися також предмети на служіння в скрині зібрання; пророки і царі посвячувалися через помазання на служіння Господу.

Помазання — це ознака чи вказівка на посвячення. У Новому Заповіті помазання — це прообраз Духа Святого, ознака Божого благословення, присутності Духа Святого на людині. Ісус, прийшовши в синагогу, зачитав: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав...» (Лк. 4:18).

Коли Єлисей просив подвійного помазання, Ілля розумів, з якими викликами в житті доведеться зустрітися його наступнику. Не так легко продовжувати служіння після сильних помазанців. Ілля розуміє, що перед Єлисеєм постало велике завдання: народ все більше відступив від Бога, а Бог хотів наблизити Свій народ до Себе, і Йому потрібні були помазані люди.

Помазання Єлисея полягало не просто у фізичному звершенні помазання. Кількість чудес, звершених Єлисеєм за все його життя, була удвоє більша, ніж в Іллі.

Помазання — це об'явлення, провадження Духом Святим. У сфері благовісту Бог особливо помазує Духом Святим для служіння. Бог не дасть подвійного помазання, якщо людина не служить.

Як отримати подвійне помазання?

Насамперед, повірити. Коли Єлисей просив Іллю про подвійне помазання, той сказав, що це важко, але можливо. Можливо і необхідно бути помазаним Духом Святим. Ісус сказав: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:20). Він з нами до закінчення життя всього всесвіту. У нас є підстава довіряти Йому, очікувати від Нього. Бути помазаним Духом Святим — це реальна можливість для кожного віруючого.

По-друге, потрібно виявити старання, показати, що ти потребуєш помазання. Єлисей досить довго був учнем Іллі. Єлисей відчував, що якщо він буде поруч з Іллею, то одержить благословення. У Бет-Елі, Єрихоні, біля Йордану — Єлисей всюди ходив з Іллею.

Виявляючи старання, будьмо невідступними. За все треба платити ціну — ціну нашого старання, бажання. Ми звикаємо до комфорту, до добрих обставин і не хочемо понести навіть те, що від нас залежить, — наполегливості в молитві, у пості, у спілкуванні з Богом, відвідуванні служінь.

Чи бажаво ми бути помазаними? Тоді виділяймо час для спілкування з Тим, Хто помазує, будьмо старанними. Яків, борячись з Ангелом, сказав: «Не пушту Тебе, коли не поблагословиш мене» (1 М. 32:27). Нехай в зібранні нашім буде старання.

Одного разу за часів Єлисея три царі вийшли проти Моава. Сім днів вони йшли, запаси вичерпалися. Тоді покликали вони до Бога, і через Єлисея Господь сказав їм викопати рови — це була їх частина роботи, це повинні були зробити вони. Після чого Бог виконав Свою частину роботи.

Апостол Павло говорить: «... про духовне пильнуйте» (1 Кор. 14:1). Тому робімо те, що залежить від нас.

І нарешті потрібно прийняти помазання. «І взяв він Іллевго плаща, що спав із нього, і вдарив по воді та сказав: «Де Господь, Бог Іллі?». І також він ударив по воді — і вона розділилася пополювину туди та сюди! І побачили його навпроти єрихонські пророки сини та й сказали: «На Єлисеї спочив дух Іллів!» (2 Цар. 2:14-15).

Бог хоче благословити Свій народ, Бог не змінює. Якщо ми віримо і стараємося, ми здатні прийняти помазання.

ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ ЩАСТЯ

Кажуть, що всім, незалежно від статі, віку, добробуту і становища в суспільстві, для щастя потрібно одного і того ж: ще трішечки... Грошей — трішечки більше, здоров'я — трішечки кращого, роботи — трішечки цікавішої, супутника життя — трішечки турботливішого. Що б то не було: ще трішечки — і все буде чудово!

Чому таке ставлення настільки популярне? Тому що воно ґрунтується на двох вельми спокусливих ідеях.

Перша: щастя — це відсутність проблем. Але це далеко не так. Якщо хто-небудь говорить, що ніколи не мав проблем, людина ця або чогось не помічає, або нещира, або — мертва. А це вже саме по собі проблема.

Без проблем життя не тільки неможливе, а й безглузде. Саме вирішуючи проблеми, ми реалізуємо себе як особистість. Щасливо доживши до срібного шлюбу і оглядаючись назад, ви з дружиною особливо тепло згадуєте не стільки періоди благополуччя, скільки негаразди, що випали на вашу долю, і те, як ви разом їх долали.

Друга оманлива передумова — Бог хоче, щоб ми були щасливими. На жаль, це доводилося чути навіть на виправдання бажання зруйнувати сім'ю — чи то свою, чи чужу: «Бог же хоче, щоб ми були щасливими...»

Це вельми небезпечна помилка. Бог бажає не щоб ми почувалися безтурботними щасливчиками, а щоб ми були святими. А цьому дуже сприяє розвиток стійкості і терпіння в переборюванні тих же труднощів.

Саме про це говорить Євангеліє: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і не достачі ні в чому не мали. А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто та не докоряє, — і буде вона йому дана» (Як. 1:2-5).

Як же довго віруючому треба бути готовим до випробувань? Слово Боже називає конкретний строк — до пришествия Господа і при цьому підбадьорює нас: пришествя Господне наближається; Суддя стоїть перед дверима; Господь милосердний і співчутливий. І, не залишаючи ці твердження голосливими, наводить, як приклад, терпіння землероба, пророків і Йова (Як. 5:7-11).

Здавалося б, Книга Йова найменше асоціюється з милосердям і співчуттям Божим. Йов не знав, чому на нього звалилися всі ці випробування. Але ніхто в цьому світі не одержував гарантій безпечного життя і не застрахований від нападів сатани. Ми навіть не можемо знати напевне, що саме з того, що відбувається з нами, виявиться благословенням, а що — спокусою. Нерідко саме те, що ми вважаємо Божим благословенням, виявляється спокусою зовсім іншого походження.

Те, що ми інколи вважаємо покаранням, часто є благословенням випробуванням від Бога. Головне — подібно до Йова пам'ятати: усе, що відбувається, — в руці Божій і сприяє для добра тим, хто любить Його (Рим. 8:28).

Життя Божого пророка також, за великим рахунком, було «не з медом». Той, хто отримував це благословення, автоматично потрапляв в групу ризику. Божа думка у світі непопулярна, і бути Його пророком — завжди небезпечно для здоров'я. Справжні пророки ніколи не знали спокою і майже всі «погано закінчили».

Недаремно навчений гірким досвідом Амос намагається, наскільки це можливо, зняти з себе персональну відповідаль-

ність. Він говорить Амації, священику Бет-Елу: «Я не пророк, і не син я пророків, — я пастух та оброблювач диких фіговниць. І взяв мене Господь від отари, і промовив до мене Господь: Іди, пророкуй Моему народові Ізраїлеві» (Ам. 7:14-15).

Можливо, приклад із землеробом здається не настільки драматичним, але це не применшує його глибини. Рік за роком землероб звершує працю, яка, якщо покладатися на власні сили, абсолютно безглузда. Висіваючи зерно, він не в змозі контролювати дощ чи сонце, без котрих воно не зійде. Він терпеливо очікує, не уподібнюючись до Карлсона з дитячої повісті, який, посадивши персикову кісточку в горщик для квітів, щодня виколював її, щоб побачити, наскільки вона виросла.

Мудрість, дана Господом, — не в пошуку того, що мало би «трішечки» змінитися, а в терпінні, яке підкріплює обітницею: пришествя Господне наближається; Суддя стоїть перед дверима. З кожним днем пришествя Господнє все ближче. Чи це не щастя?

Тому не варто, подібно до Амоса, просити у світу поблажливості, мовляв, ми не пророки і не діти пророків. Ми — більше того. Ми — діти Божі, що звідси єслід за Первородним Сином волю Отця через Його Слово і силою Його Духа.

«А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16:8). Той, Хто для нас Утішитель, для світу — Звинувач, і тому всі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, — будуть переслідувані (2 Тим. 3:12). Отож «майте, браття мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування».

Сьогодні, на жаль, це не найпопулярніша точка зору. Книги на візирь «Сім кроків до щасливого життя» чи «Десять секретів процвітання» розходяться «на ура», а книгу «Десять секретів страждань» чи «Сім кроків до несправедливих переслідувань» навряд чи хто купить.

Але Біблія — саме така книга. Вона гарантує нам проблеми: «Страждання знаєте в світі» (Ів. 16:33). І вона ж гарантує щастя, від проблем не залежне: «Я світ переміг!» (там же).

Кожен, хто шукає щастя в чому-небудь іншому, неодмінно буде розчарований. Єдиний спосіб уникнути розчарувань в цьому світі — не зачаровуватися ним. Не зачаровуватися матеріальними благами, не зачаровуватися похвалою, роботою, людьми, комфортом і безпекою.

І найголовніше — не зачаровуватися собою. Ні своїми фізичними здібностями, ні силою, ні міцним здоров'ям. Усе це — лише ілюзія і може бути втрачене в будь-яку мить. Як зауважив Жванецький, здорову людину від інваліда відрізняє лише одна мить: раз — і все.

Особливо ж небезпечно спокушуватися своїми уявними «духовними досягненнями». Як тільки ми зауважуємо в собі такі досягнення — ми вже піддалися спокусі, і нас підстерігають ще більш небезпек. Лише благодаттю Божою ми є те, що є.

Найважчий період служби в армії, — перші місяці. Сержанти «витравлюють» з новобранця «старого» чоловіка. Чи роблять несподівані нічні марш-кидки екіпування легшим? Ні, вони роблять бійців міцнішими.

Щастя — не у відсутності проблем, а в усвідомленні того, що Бог, Котрий вищий за всякі проблеми, творить добро із зла, тому що в цьому світі Його творити більше ні з чого.

Він використовує наші проблеми, щоб зробити нас сильнішими в Дусі. Використовує для Своєї слави, співучасниками якої ми й стаємо через віру в Ісуса Христа.

Бог не розчарувався у світі — Бог полюбив Його. Полюбив так, що віддав Сина Свого, щоб відкупити нас і щоб ми змогли, одержуючи без міри справжнє щастя Його благодаті, увійти у світ не трохи змінений, а створений Ним наново. Його не влаштовує «ще трішечки».

С. Г.

ДАВАТИ ЧИ НЕ ДАВАТИ?

— Життя стало таким дорогим, — нарікала жінка. — У сім'ї постійна криза. Нас неможливо налякати новинами про всесвітню фінансову кризу, — сумно всміхнулась вона.

Розмова відбувалася в одній із багатьох кав'ярень, яких сьогодні немало у наших містах і навіть селах. Залишалося трохи часу до церковного зібрання. Говорили про все потрохи.

— Мені завтра платити за квартиру: злюща хазяйка не дає ні дня відтермінування, — продовжувала засмучена жінка. — І за садок заборгувала за два місяці. А в чоловіка криза на роботі почалася ще раніше. Зарплату своєчасно не видають. Ну, як жити далі? Куди не кинь — всюди клин! На десятину грошей вже не залишається. Не покладу цього разу. А що робити — сина в садок не водити?

У її голосі звучали і гіркота, і якийсь виклик. Мовляв, не покладу десятину, і хто мені указ?

— Лише не десятину, — твердо сказала її подруга. — З людьми можна домовитися, а Богові треба бути вірним. Ви й так ледве зводите кінці з кінцями, тому неможливо не платити десятину.

В очах співрозмовниці блиснули сльози. Вона сподівалася отримати хай не допомогу, а хоч би співчуття і розуміння. А отримала суворе напоумлення. Ситуація нагадувала грозову хмару, яка наповнювалася вологою і ось-ось могла пролітисся слізною зливою.

І якщо в нас, людей віруючих, все ще виникають такого роду сумніви, то що ж робити бідним людям, які не знають біблійної істини? Не хочу заглиблюватися в теологічні тонкощі пожертвувань Господу. Або розглядати десятину як атрибут релігійного життя віруючої людини. Хочу лише показати, як це працює в нашому житті.

«І склав Яків обітницю, говорячи: «Коли Бог буде зо мною, і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою ходжу, і дасть мені хліба їсти та одіжку вдягнути, і я з миром вернусь до дому батька свого, то Господь буде мені Богом, і цей камінь, що я поставив за пам'ятника, буде домом Божим. І зо всього, що даси Ти мені, я, — щодо десятини, — дам десятину Тобі!» (1 М. 28:20-22).

Яків покинув дім батька свого не з доброї волі, а через багато обманів, які влаштував у сім'ї на свою користь. Він пішов одержуватися, але у вигнанні. І не було в нього нічого. Окрім прихильності Господа, про яку він точно знав. І це було його рішення — віддавати десятину частину свого прибутку.

Додому він повернувся через 20 років — вельми заможним, точніше сказати, багатим чоловіком, маючи свої стада, дружин, дітей, наложницю.

Взагалі, в Біблії, в обох Заповітах, говориться про десятину більше десяти разів. Про жертву й жертвоприношення говорить буквально кожний пророк чи біблійний персонаж. Очевидно, тема ця, при всій своїй, здавалося, простоті, має серйозні наслідки в нашому житті, якщо нас із такою дивною наполегливістю до неї повертають знову й знову.

На перший погляд, усе простіше простого — плати десятину, якщо так велить Писання. Але нема людини, яка хоч би іноді не задумувалася: а навіщо? Кому це потрібно? Хіба Господь користується грішми чи пожертвуваннями?

Звичайно, ні. Більше того, Господь Сам говорить про те, що Він не їсть телят, які приносяться в жертву. Йому потрібне лише підтвердження нашої віри. За Своєю безмежну любов і всепрощення Він хоче в нас бачити віру. Господу взагалі потрібна не жертва, а серце людини, що приносить цю жертву.

З самого початку, від перших людей, від Авеля і Каїна людина приносить Господу жертву — жертву за свій гріх, жертву як визнання своєї віри і відданості, жертву як ознаку любові і пам'яті. За великим рахунком, ніяка жертва не

може відкупити ні наших гріхів, ні самого нашого життя, подарованого Господом. Ісус зробив це за нас.

Але коли людина починає знаходити Бога, коли Господь торкається її серця так ніжно і вимогливо — щасливий молодий християнин під час хрещення радісно кричить: «Амінь», приймаючи у своє життя настанови Божі і зобов'язуючись дотримувати їх до кінця своїх днів.

Минає час, і стає зрозуміло, що закон — це не тільки десять біблійних заповідей. Він має багато інших граней. І жертвування та десятина — одна з цих граней.

Ніхто з нас не каже: «Амінь» на знак згоди, наприклад, з другою чи сьомою заповідями або зі зверненням апостола Павла до дружин. Ми увійшли у повноту Божого Закону. І якщо ми з тих чи інших причин чогось не робимо — ми порушуємо гармонійні відносини між нами й Господом, нами і світом. І все починає руйнуватися. Однозначно і безумовно.

Навіть якщо ми одразу цього не помічаємо, якщо, на перший погляд, нічого не змінюється.

Коли хтось не дає десятину, пояснюючи це своїми матеріальними труднощами, кому він це пояснює? Господу, Котрого хоче використати як помічника у власних проблемах? Так, Бог — це любов. Він завжди прощає і допомагає. Але не спокушуймо Бога.

Дуже важливо, одержуючи що-небудь із життєвих благ, пам'ятати, Хто дав нам все це. Ви все ще думаєте, що це — результат вашої кмітливості, спритності, сили, мудрості чи вроди? Давня помилка, як і сама світобудова.

«... Щоб ти не сказав у серці своїм: «Сила моя та міць моєї руки здобули мені цей добробут». І будеш ти пам'ятати Господа, Бога свого, бо Він Той, що дає тобі силу набути потугу...» (5 М. 8:17-18).

Це сказано в 1451 році до нашої ери. Скільки часу минуло, а людину роздирають все ті ж сумніви і лукаві задуми про власні можливості!

Закон вдячності присутній у всіх релігіях світу. Але в християнстві він написаний детально, старанно і буквально по крихтах вкладений у нашу свідомість і серце. Як і будь-який закон, його можна не розуміти, але треба виконувати.

Одна сестра розповіла свою історію. На початку їхнього з чоловіком шляху увірування перед ними постала проблема. Серйозна, як здавалося в ту мить. Поламалася машина. У центрі мегаполісу.

Сім'я жила в спальному районі — у передмісті. Вони приїхали на недільне зібрання, і якась деталь вийшла з ладу. Чоловік з помічниками відкотив авто до майстерні, що містилася поблизу. Потрібний був терміновий ремонт. Його обіцяли зробити швидко — буквально до закінчення зібрання.

Проблема полягала в тому, що в них не було з собою грошей. Лише сума, відкладена на десятину. Її якраз вистачало на цей необхідний ремонт.

На серці було неспокійно. А розум підказував їм: «Нема нічого страшного в тому, що ви візьмете ці гроші як позику — віддасте на наступному зібранні...» Вони так і зробили. Але серце... Серце страждало...Тривалий час після цього та

сім'я пожинала гіркі плоди свого неправильного вчинку. Ніщо: ні гарантована вигода, ні стовідсоткові зобов'язання — не могли вивести їх із сімейного фінансового краху. Тільки час — у молитвах, у щирх жертвах змінив цю ситуацію.

«А всяка десятина з землі, з насіння землі, з плоду дерева — Господеві вона, святощі для Господа! А якщо дійсно викупить хтось свою десятину — той додасть п'яту частину її над неї» (3 М. 27:30-31).

Що для нас означають гроші? Це плід нашої праці. Наш безцінний час. Для багатьох — це свобода пересування і можливість здійснити мрії дитинства про подорожі, побачити різні країни. А для когось — це смачна їжа, дорогі делікатеси. Або можливість ошчасливити дітей в дитячому будинку чи підтримати вбогих. Так чи інакше, але гроші, відображають майже всі сфери нашого життя. Вони — еквівалент наших зусиль і спонукань. Мірило багатьох наших вчинків і дій.

Наскільки зручніше приносити їх в жертву, ніж колись ягнятко чи теля (в яких також вкладалися час, зусилля, надії). Коли ми жертвуємо гроші, можна сміливо сказати, що ми жертвуємо частину свого життя, свого людського «я». Тепер від нас не вимагається кривава жертва, але жертва фінансова іноді стає такою ж кривавою — вона полита кров'ю і потом того, хто її заробляє.

У момент приношення жертви ми визначаємо, скільки ми готові віддати Богові. Не церкві, не храму, а саме Господу. Тому що значення має не те, на що підуть фінанси, а лише наше серце і наше ставлення до Творця.

Ми можемо сказати Господу про свою любов! Під час принесення добровільної жертви ми говоримо: «Отче, я люблю Тебе! Я готовий віддати Тобі ось скільки себе! Ось вона, частина мого буття, яку я посвячую Тобі!».

У цьому процесі немає дрібниць. Тим більше, що коли грошей стає зовсім мало, думати про них починаєш надто багато. Не допускаймо такого у своєму житті.

Якщо ваш маленький син підійде до вас і скаже: «Тату, ось моя найулюбленіша іграшка! Я з нею сплю, граюся, гуляю, дивлюся мультики. Але я хочу її тобі подарувати! Бо я так люблю тебе!», що ви відкажете при вигляді цієї заявленої іграшки? Ваше серце заб'ється сильніше від припливу любові і ніжності. Хіба вам не захочеться притиснути до себе сина і обдарувати його чимось винятковим?

Серце нашого Небесного Отця набагато ширше, набагато більше і незбагненно глибше, ніж ми можемо собі уявити. Водночас ми створені за образом і подобою Його, і отже, про Його реакцію на нашу щирю любов ми можемо здогадатися за подобою свого серця.

Жертуйте все, що у вас є, і вам додасться. Але не торгуйтеся з Богом! За жодних обставин не допускайте й думки про те, що у відповідь на вашу жертву Бог зобов'язаний вас благословити. Ось основний критерій ставлення до пожертвувань!

Н. Б.

Гнів: ЯК ІЗ НИМ СПРАВЛЯТИСЯ

Згідно із тлумачним словником, гнів — це почуття сильного обурення, пристрасна, поривчаста досада, озлоблення, лють. Гніватися — це значить бути незадоволеним, сердитим, роздратованим, запальним, гарячим. Само по собі почуття гніву не може бути поганим чи добрим. Проблема полягає не в самій людині, а в умінні справлятися з гнівом і керувати ним.

Досліджуючи Святе Писання, ми бачимо, що Сам Бог гнівався на людей, коли вони були неслухняними. Навіть Ісус Христос одного разу розгнівався на єврейськослужителів, коли вони перетворили храм, місце молитви, служіння і поклоніння Богові, на засіб наживи і різних маніпуляцій.

Божий гнів — завжди праведний гнів. Апостол Павло в Посланні до римлян написав, як треба поводитися, коли гнів охоплює нас: «Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Рим. 12:19). Тобто коли в нас появляється справедливе почуття гніву, а з ним — і бажання відплатити кривднику, виказати все, що ми думаємо про нього і про його вчинок, апостол Павло вчить нас не робити цього. Бог — Суддя Праведний, і якщо ми в молитві віддамо цю ситуацію в Його руки, Він розбереться найкращим чином і віддасть за заслугами кожному. Якщо ж ми беремо на себе роль «судді», ми самі стаємо мішенню для зла.

Слово Боже навчає: «Усяке роздратування, і гнів, і лють, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Еф. 4:31). Мудрий цар Соломон, знаючи, які проблеми і наслідки приносить з собою гнів, залишив нам чудові повчання: «Нерозумного гнів пізнається відразу, розумний же мовчки ховає зневагу» (Прип. 12:16). «Глупак увесь свій гнів виявляє, а мудрий назад його стримує» (Прип. 29:11).

Гнів — стан серця, викликаний гордім, злим думками. «Якщо ти допустився глупоти пихою й якщо заміряєш лихе, — то руку на уста! Бо збивання молока дає масло, і дає кров вдар по носі, тиск же на гнів дає сварку» (Прип. 30:32-33).

Як же навчитися зберігати емоційну рівновагу і самоконтроль? Покинути сварку раніше, ніж вона розгориться. Контролювати свої уста. Пам'ятати, що лагідна відповідь приборкує гнів.

При з'ясуванні конфліктної ситуації завжди необхідно відділяти вчинок, своє незадоволення поведінкою людини від самої людини. «Бити» по ситуації, а не по людині.

Ще одна порада мудрого Соломона: «Таємний дарунок погашує гнів, а невиний гостинець — лють сильну» (Прип. 21:14). Якщо ви хочете якомога швидше «загасити» вогонь, що розгорівся всередині, і відновити стосунки, проявіть до людини максимум любові, зробіть їй якийсь подарунок.

На здатність стримувати гнів впливають і фізичний стан, і харчування, прогулянки, своєчасний відпочинок. Кожному дорослому дуже важливо навчитися контролювати свій гнів і втримувати емоційний баланс, адже батьки — взірці і приклад для своїх дітей. Якщо батьки запальні, часто зриваються на крик при з'ясуванні стосунків, то марно вчити дітей спокійно розмовляти, при цьому демонструючи відверто протилежну поведінку.

Найгірший прояв гніву — пасивно-агресивна поведінка. Приклади такої поведінки: відтягування часу, повільність, навмисна «нездатність» зробити те, що вимагають, «забудькуватість». Підсвідомою метою пасивно-активної поведінки виявляється в тому, щоб вивести іншу людину з рівноваги. У підлітків такий тип поведінки може виражатися в поганих оцінках, вживанні наркотиків і навіть у спробах самогубства.

Особливо важливо не лише правильно навчитися самому справлятися з гнівом, а й правильно ставитися до вираження гніву у підлітків і дітей. Якщо батьки забороняють дітям виражати свій гнів у будь-якій формі чи карають за будь-який вияв гніву, вони самі заганяють себе в куток, а дитина змушена буде вдаватися до непрямих і шкідливих способів. Коли молода людина не навчена правильно виражати свій гнів, а близькі їй рідні не дозволяють їй це робити чи все переводять на жарт, це може обернутися не лише важкістю спілкування з дітьми, а й і погіршенням стану здоров'я, сильними головними болями.

Написано: «Гнівайтеся, та не грішіть — сонце нехай не заходить у вашому гніві, і місця дияволові не давайте!» (Еф. 4:26-27). До закінчення дня, до заходу сонця ми повинні розібратися зі своїм гнівом. Бо інакше наш здоровий глузд, освітлений світлом Божої істини, може затьмаритися; і ми почнемо бачити дійсність перевернутою, і вже не Бог, а диявол буде давати нам поради і керувати нами.

Як же поводитися, коли нас охоплює гнів? «Гнівайтеся, та не грішіть; на ложах своїх розмішляйте у ваших серцях. Жертовини приносьте та й мовчіть, і надійтеся на Господа», — радить нам цар Давид (Пс. 4:5-6). У мить гніву не варто одразу ж з'ясовувати стосунки з кривдником. Краще залишитися на самоті, поміркувати над тим, що викликало гнів, і постаратися подивитися на ситуацію не лише зі свого боку, а об'єктивно, з позицій Божого Слова: можливо, не в усьому ми мали рацію. Не вигороджуймо себе і поблажливо підійдімо до людини, чия поведінка викликала наш гнів.

Принести жертву правди — це значить бути чесним перед Богом і собою. Перш ніж з'ясувати стосунки з людиною, котра викликала в нас гнів, необхідно «втишитися», прийти в стан миру і спокою, а це можна лише через прощення кривднику і собі, якщо ми «погарячкували». Потім треба в молитві передати цю ситуацію Господеві — як єдиному Праведному Судді. Лише після цього, відновивши в серці мир, можна тверезо, не ображаючи людину, у любові виразити своє ставлення до того, що сталося, свої побажання і прохання.

Уміння володіти собою — це особливе мистецтво, особлива чеснота. Нам всім треба працювати в цьому напрямі, прагнути до досконалості. Це допоможе нам поважати самих себе і викличе повагу щодо нас.

Але скільки б ми не намагалися змінити свій поганий характер, без втручання Бога в нас нічого не вийде. Тільки Бог може змінити наше серце і характер; злих зробити добрими, запальних і гнівливих — м'якими і смиренними, жорстоких — люблячими і співчутливими.

Що таке самотність? Це не відсутність спілкування. Не замкнутість в чотирьох стінах. Це не втрата людини, з якою можна поговорити про все. Це внутрішній стан серця. Це проблема особиста.

Навіть якщо навколо багато людей, які називають тебе другом, напади самотності коли-не-коли та й трапляються.

З кожним роком вона охоплює все більше й більше людей. Журнал American Sociological Review опублікував на своїх сторінках статистику, яка свідчить, що понад 54 відсотки молодих людей почуваються самотніми. А 25 відсотків з них взагалі не мають друзів.

При цьому чим більше місто, тим більше в ньому самотніх людей.

Ніякі засоби комунікації не здатні зробити нас ближчими один до одного. Журнал Science провів дослідження в мережі Інтернет і одержав вражаючі результати: на запитання: «Чи почувається ви самотньою людиною?» ствердно відповіли 71 відсоток опитаних. А на відсутність друзів як основну проблему вказали 34 відсотки молодих людей.

Таким чином, ми живемо у світі, де на фоні зростання кількості людства людина все більше втрачає контакт з оточуючими. Усе менше людей живе в ізоляції, і при цьому все більше людей почуваються самотніми.

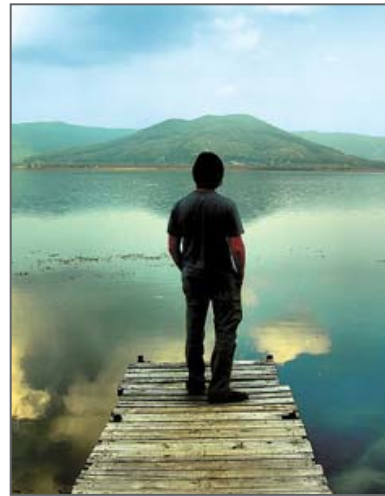
Важливою особливістю самотності є те, що вона викликає звикання. У 78 відсотках випадків клінічної самотності пацієнти або відмовлялися від допомоги, послаблюючи на звичку, або вже не усвідомлювали своєї проблеми. Отже, самотність — це свого роду душевний наркотик, впливу якого піддаю не менше третини населення планети.

Згідно з дослідженнями, християнське братство мало чим відрізняється від світу в цьому плані. Самотність у церкві — настільки ж актуальна проблема, як і самотність серед невірних людей.

На перший погляд, віруюча людина має тісний круг спілкування і повинна менше страждати від самотності. Однак на практиці це далеко не так.

Причиною цього певною мірою служать пригніченні потреби в самовираженні, що властиві більшості громадян.

ПРОБЛЕМА САМОТНОСТІ

Оскільки здатність до самовираження — головна ознака контактності, її пригнічення знижує потенціал спілкування.

Усунення громади від життя суспільства, не обумовлені Писанням заборони і обмеження, конфесійні «дискусії», постійні незгоди як доктринального, так і побутового характеру — усе це призводить до того, що кількість самотніх людей у церкві не менша, ніж у світі.

Самотність — універсальна проблема. Та все ж це не означає, що шляхи вирішення цієї проблеми також універсальні. Варто відмовитися від тези, що прихід до Бога і належність до церкви вирішують проблему самотності. Це далеко не так.

Як можна подолати самотність? Для цього, на мою думку, необхідно зробити кілька кроків. Це стосується як віруючих, так і атеїстів. Це стосується кожної людини.

Отже, насамперед треба повірити в те, що самотність — це не вирок. З нею необхідно боротися. Існують чотири проблеми, пов'язані з подоланням самотності.

Перша — нерозуміння того, що спілкування — це не просто розмова чи прийомні зустрічі. Спілкування сприяє створенню спільності. Хотілося б зробити акцент на слові «створення». Це праця. Для спілкування необхідні відвертість, довіра, бажання зрозуміти, прощати й приймати. Нерозуміння цього призводить до руйнування спілкування.

Для того, щоб подолати самотність, необхідно насамперед розібратися з цією проблемою і почати ставитися до спілкуван-

ня серйозніше. У будь-якій споруді ключовим елементом є фундамент. Серйозність у стосунках і є таким фундаментом.

Друга проблема полягає в тому, що багато людей не вміють заводити стосунки. Найчастіше це викликане невпевненістю в собі, яка базується на негативному досвіді чи утискуванні. Для подолання цієї проблеми потрібна допомога ззовні. Необхідно також подолати комплекс неповноцінності, справитися з негативним досвідом і зберегти оптимізм. Найкраще це зробити за допомогою друзів.

Третя і, на мій погляд, найсерйозніша проблема полягає в тому, що ми не вміємо зав'язувати стосунки. А багато людей взагалі вважають, що зав'язувати стосунки не потрібно. Впевненість у тому, що відносини налагодяться самі, — це згубна помилка.

Завести відносини, познайомитися не достатньо. Треба починати будувати. Цеглина за цеглиною. Як це робити правильно? Існує кілька універсальних принципів, дотримуючись яких, ми зможемо налагодити добрі, міцні і тривалі стосунки. Передусім — відмовитися від заїжджених стереотипів, таких як: «всі чоловіки...». Відтак дбати про уважне й бережливе ставлення. І нарешті, це повага й сприйняття.

Четверта проблема полягає в тому, що ми не вміємо чи, знову ж таки, не бачимо необхідності в тому, щоб берегти відносини. Народна приказка про це говорить так: «Що маємо — не шануємо, а втрачаємо — плачем». Це дуже точно зауважено. Стосунки, що склалися, втрачають привабливість через свою доступність. І ми перестаємо докладати зусилля для їх збереження. Це серйозна помилка.

Щоб стосунки були тривалими, зусиль для їх збереження необхідно докладати не менше, ніж для їх налагодження. А іноді й значно більше.

Світ стає дедалі більше самотнім. Якби мова йшла про інфекційну хворобу, то всі ЗМІ гуділи би про пандемію, масштаби якої просто величезні, а наслідки за своєю тяжкістю порівняльні хіба що з чумою Середньовіччя.

Тому ми повинні спрямовувати свої зусилля на боротьбу з цією недугою. І її можна подолати. Більше того, оскільки Церква — це не лише зібрання спасених, а й стовп і підвалина істини, а також відображення слави, то вона покликана бути відповіддю і на цю потребу людей.

Олександр Величко.

ПЕРША ДОПОМОГА

при гострому отруєнні новинами

«Вірити безглуздий в кожнісіньке слово, а мудрий зважає на кроки свої» (Прип. 14:15).

Що не кажи, а є в новинах якась сила. Якщо їм дозволити, вони здатні захопити всю нашу увагу, свідомість і почуття. Новини вміють надихати і пригнічувати, давати приплив сил і загнати в смуток. Вони можуть заповнити розум потрібною інформацією, або, відповідно, непотрібною, відкривати очі і вводити в оману, спрямовувати і дезорієнтувати.

Сучасні засоби масової інформації — майстри формувати і змінювати світогляд, розпалювати емоції, давати людині окуляри, через які вона «самостійно» сприймає життя.

Жаль, що багато хто досі сприймає ЗМІ як носіїв інформації. Хоча вони давно перестали такими бути. Якщо не всі, то багато з них.

Печальне і жалюгідне це видовище — християни, повні злості замість смутку і широкого співчуття; дорікання — замість молитов; непотрібних слів — замість тактичного мовчання.

Я розумію емоції людей, коли руйнуються їх світобудова, життя і несподівано змінюється все навколо. Їх слова, які можуть бути написані зопалу, і незрозумілі іншим

почуття і біль хоч би якось можна пояснити.

Але важко зрозуміти тих, хто також пише зопалу і повний емоцій, але при цьому живе за тисячі кілометрів від місця подій, де куються сюжети новин, сприймає світ через діагональ телеекрана, а реальність — через статті улюблених сайтів і думки улюблених телеведучих.

«Я бачив сам», — говорить телеглядач.

«Я знаю», — стверджує користувач мережі.

«Мені все про це відомо!» — вигукує читач щоденної газети.

Вони все знають і обурені, або, навпаки, раді; засмучені або задоволені...

Бурхливі почуття штовхають наступні кісточки китайського доміно, і емоції виплескуються в коментарі, замітки, відгуки. Хтось відходить в «бан», а інші читають ці нові тексти і знову реагують емоційно і гаряче.

Але подумайте: новини — не обов'язково правда. Журналісти не передають інформацію, вони подають матеріал. Опрацьований і вивірний. Тому тільки безглуздий «вірити... в кожнісіньке слово».

Якщо повідомлення важливе, то будьте критичні до побаченого і потратьте час,

щоб перевірити його. Перевіряйте все, що читаєте, дивитися і слухаєте. Забудьте про цитати — дивіться першоджерела. Відмовтеся від вирізаних сюжетів — пошукайте цілий запис. Однобоке подання інформації — ознака її недостовірності.

Не намагайтеся встигнути за всією інформацією. Новини подібні до ріки, яка ніколи не зупиняється. Безумовно, сила бурхливої води водопаду заворує, і дивитися на нього можна безкінечно, але в ньому можна й загинути! Вирішіть, що частина подій пройде повз вас: за всім не встежиш!

Визначіть, в який час ви дізнаєтеся новини і скільки хвилин на день готові на це виділити. Увесь інший час намагайтеся присвятити іншим питанням.

Бережіть серце і свої почуття, щоб не «закипати» від новин. Якщо вже пізно і ви опинилися в емоційній залежності від потоку новин, вирішіть взяти паузу — влаштуйте своєрідний «інформаційний шабат». Відключіть телевізор, вийдіть із сайтів новин і соціальних мереж.

Сподіваюся, у вас не почалася «ломка»? Якщо, все ж таки, почалася, то паузу необхідно робити більшу, ніж на два дні.

Вирішіть, що все на землі тимчасове. Те, що відбувається сьогодні, може з легкістю змінитися завтра. Натопв може кричати «Осання!», потім — «Розіпні!», а після цього — «Що нам робити, щоб спасення?».

Тому скиньте оберт, спокійно дивіться на те, що відбувається, менше переживайте і більше молитесь. Дозвольте Богові робити вас носіями Його миру, а не жертвами чи розпалювачами ворожнечі!

Денис Подорожний.

**№ 9 (120) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2014 р.**

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкуваного аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726